Ára 1 forint

Ludas Matyi

XIII. évfolyam 2. szám. 1957. február 28.

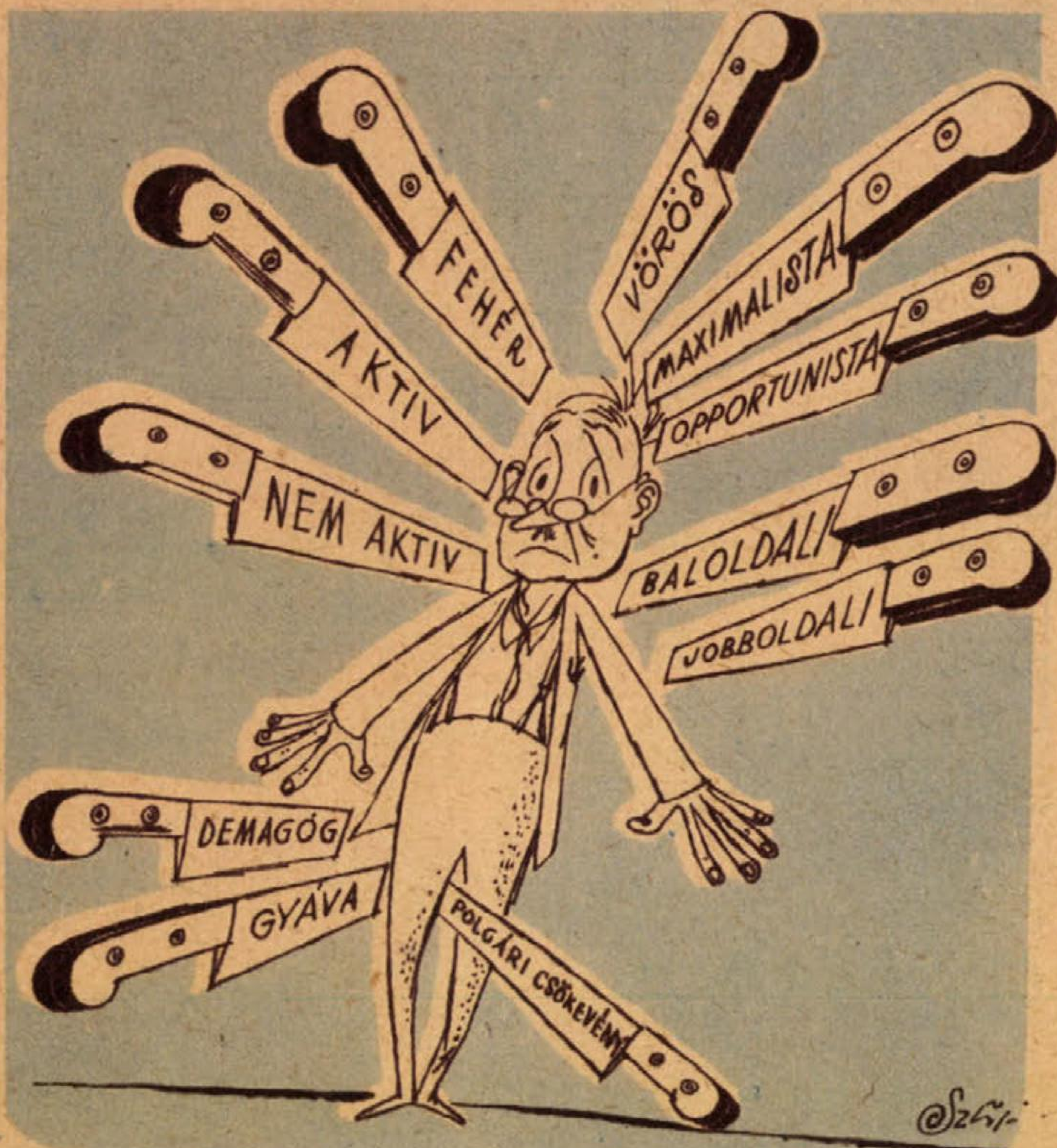

Egy pesti ház napjainkban

— Látod, az a négy dudor a négy spájz...

Szegény kis polgár sóhaja

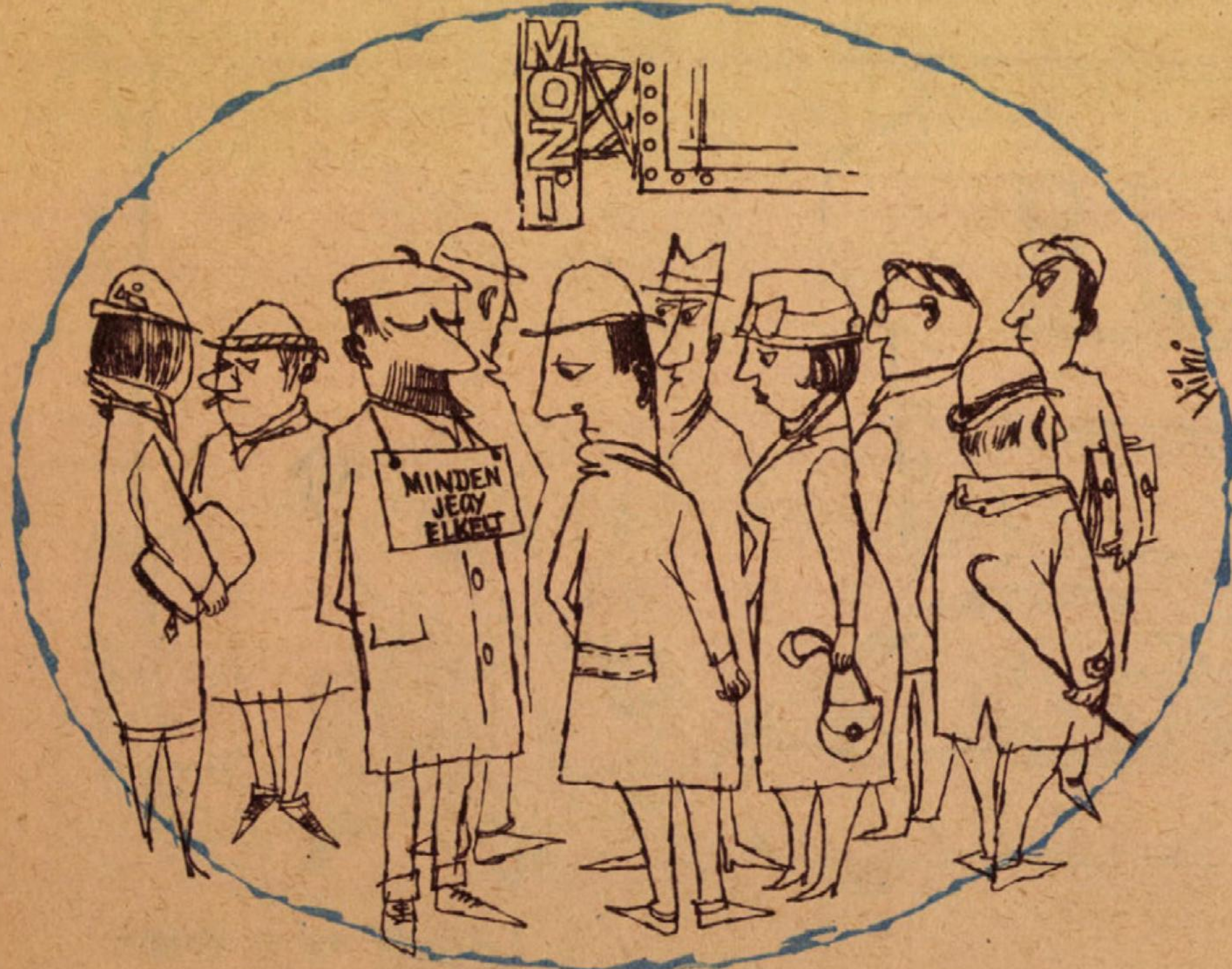
Szűr Szabó József rajza

— Csakhogy kibírtam eddig! ...

A szakszerű jegyüzér

Hegedűs István rajza

Exponált állás

November közepén találkoztam Fülöppel, a Krix-Krax Vállalat igazgatójával. Vele volt Kövi és Zágon a könyvelésből. Ők ketten akkoriban Fülöp testőreiként működtek, ami még érthető volna, mert úgy sem volt akkor könyvelni való. De Fülöpnek azért kellett Kövi és Zágon a könyvelésből testőrnek, mert Fülöp gyáva volt, mint a nyúl nemcsak novemberben, hanem azelőtt is, minden hónapban és állandóan.

— Nem vállalok többé exponált állást — magyarázta nekem Fülöp. — Elég volt a felelősségből, visszamegyek a szakmába.

A két testőr itt beleszólt, hogy ilyesmit csak nem tesz az igazgató kartárs, hiszen előbb-utóbb rendbejönnek a dolgok.

— Engem nem lehet rábeszélni — replikázott Fülöp. — Feltétlenül visszamegyek a szakmába. Fele izgalom — fele kereset, de megéri — hadarta. — Ez állásfoglalás is, vegyék tudomásul!

Hogy milyen állásfoglalás és miért, azt nem fejtette ki bővebben, de már az is nagy dolog volt Fülöpnél, hogy egyáltalán állást foglalt. Próbáltam megnyugtatni. Kapkodott, idegesen beszélt és közismert szokása szerint hol a jobb, hol a balszemével hunyorított. Nagyon elnyűtt ember benyomását keltette, békebeli pocakjának már csak nyomai látszottak.

Azóta nem találkoztam Fülöppel, de hallottam róla és újabb állásfoglalásáról. Nem ment vissza a szakmába, ott maradt a Krix-Kraxnál változatlanul exponáltan és változatlanul igazgatónak. Azt beszélik, nagyon szégyenli magát és haragszik mindenkire, aki előtt fogadkozott, hogy visszamegy a szakmába. Nem tudom, így igaz-e a dolog, de annyi bizonyos, hogy nincs már a Vállalatnál sem Kövi, sem Zágon, a két testőr: elsőnek racizta őket Fülöp.

Viszont: mint már mondottam, ott van Fülöp, aki most is első ember a Vállalatnál, bár sokan azt mondják róla, hogy utolsó.

(földes)

A humor könyvéből

BRAHMS nagy tisztelője volt d'Albertnek. De az újabb és újabb házassági botrányok idővel mégis csak az idegeire mentek. A csapodár d'Albert akkoriban éppen az ötödik feleségénél tartott, akivel egy társaságban Brahms felé indult, hogy bemutassa. Ez azonban elfordította fejét a közeledő házaspártól és felmordult:

— Ezt kihagyom. Majd a következőt!

És dühösen hagyta ott a társaságot.

MUNKÁCSY MIHÁLY bécsi tartózkodási idején, a múlt század 80-as éveiben, az egyik ottani újságíró mindenáron azt akarta kideríteni, hogy a nagy magyar festőművész osztrák származású.

— Fiatal korában bizonyára más neve volt a mesternek? — adta fel a kérdést.

— Hogyne — felelte Munkácsy kedélyesen — akkor még Miska volt a nevem.

Ahol drágán termelnek

Gerő Sándor rajza

Főkönyvelő: Meg tudná mondani nekem, mit kell csinálni akkor, ha többe kerül a leves, mint a hús?

Nyílt levél

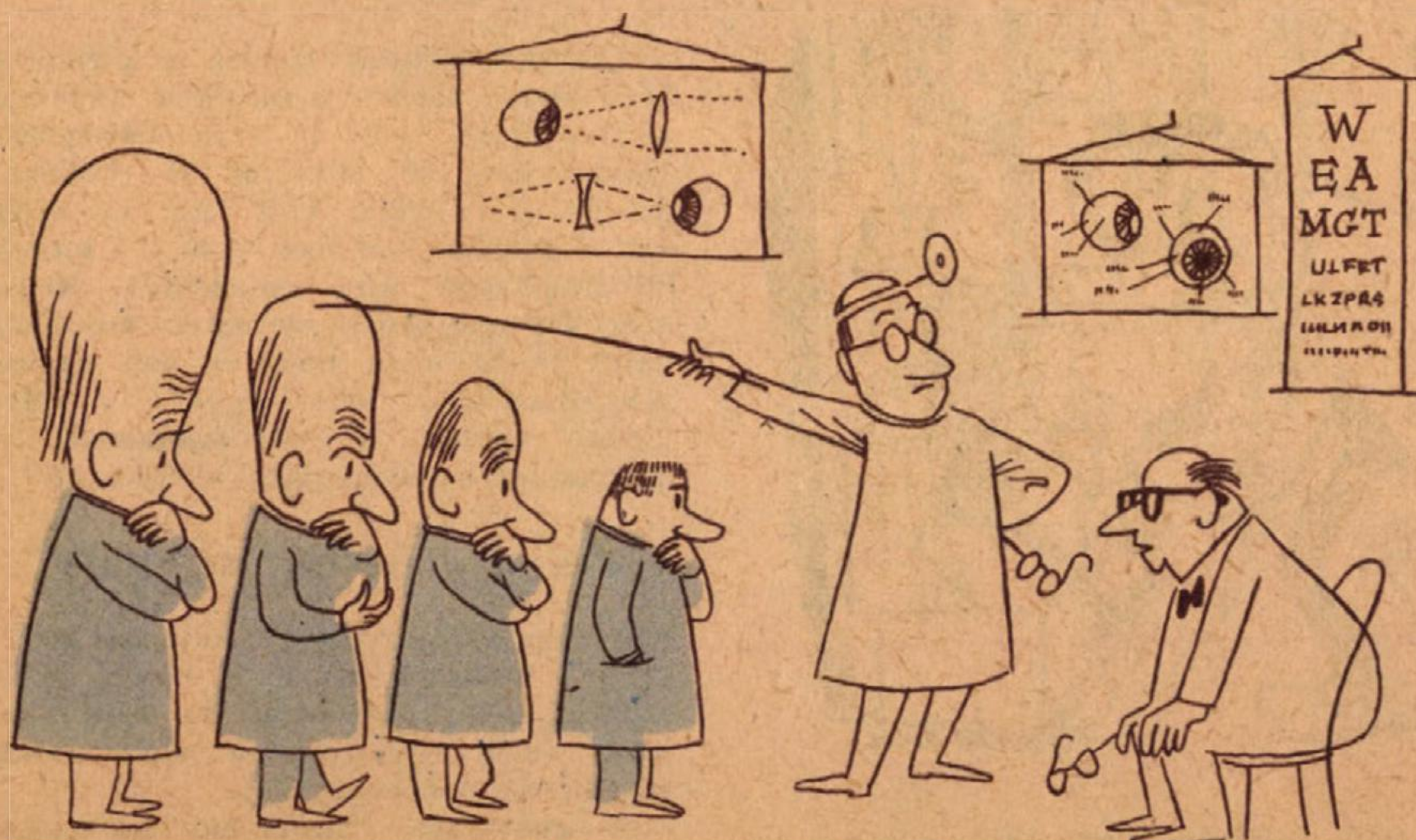
Yves Montand úrhoz

Mélyen tisztelt Montand úr, bocsásson meg, hogy levelemmel zavarom, de azt hiszem, hogy meg fog érteni, hiszen férfiak volnánk mind a ketten. Először hadd mutatkozzam be. Pemete Jenő könyvelő vagyok, Budapesten lakom a Murányi utca 178. szám alatt, mindjárt a lépcsőház mellett. Nem, ne fáradjon, ne keresgéljen az emlékezetében, ön még nem járt a Murányi utcában, én sem jártam még Párizsban, személyesen még nem találkoztunk. Rövid leszek, uram. Képzelje magát az én helyembe. Önnek hogy esne, ha a menyasszonya azt mondaná önnek, amikor végre kettesben maradnak, és sok minden egyébbel eltölthetnék az időt, kérdem, hogy esne önnek, ha akkor a menyasszonya mély sóhajjal azt mondaná: „Mondd, Yves, hát nem cuki az a Pemete Jenő? Mondd, igaz, hogy Párizsba jön a Pemete Jenő? Ugye elviszel hozzá, Yves?" És amikor felcsendülne a hangom a rádióban, azt mondaná önnek a menyasszonya: „Hát nem kell megzabálni ezt a Pemete Jenőt, ahogy a Csicsónét énekli? Én nem értek magyarul, tudod, Yves, de van ennek a Pemete Jenőnek a hangjában valami, ami megőrjíti az embert..." Hogy esne ez Önnek, uram? Mit mondana Ön erre? Úgy hallottam, hogy a francia nyelv fölöttébb kifejező, ízes és fordulatos, de azt hiszem, azért sokáig keresgélné a szavakat. Erre persze joggal mondhatja Ön, hogy Ön nem kerülhet ilyen helyzetbe, mert nincs menyasszonya és én, Pemete Jenő, nem énekelek a rádióban — de képzelje el, ha volna menyasszonya és ha énekelnék! Önnek jól esne, ha a menyasszonya a párnája alatt tartaná a Francia Ifjúságban megjelent lepedőnagyságú képemet? Uram, úgy szólok Önhöz, mint férfi a férfihoz: ne zavarjuk egymás köreit! Én megígérem Önnek, hogy sohasem fogom magamba bolondítani azokat a hölgyeket, akik önnek tetszenek és öntől sem kérek ennél többet. Viszontszolgálatra mindenkor készen igaz híve

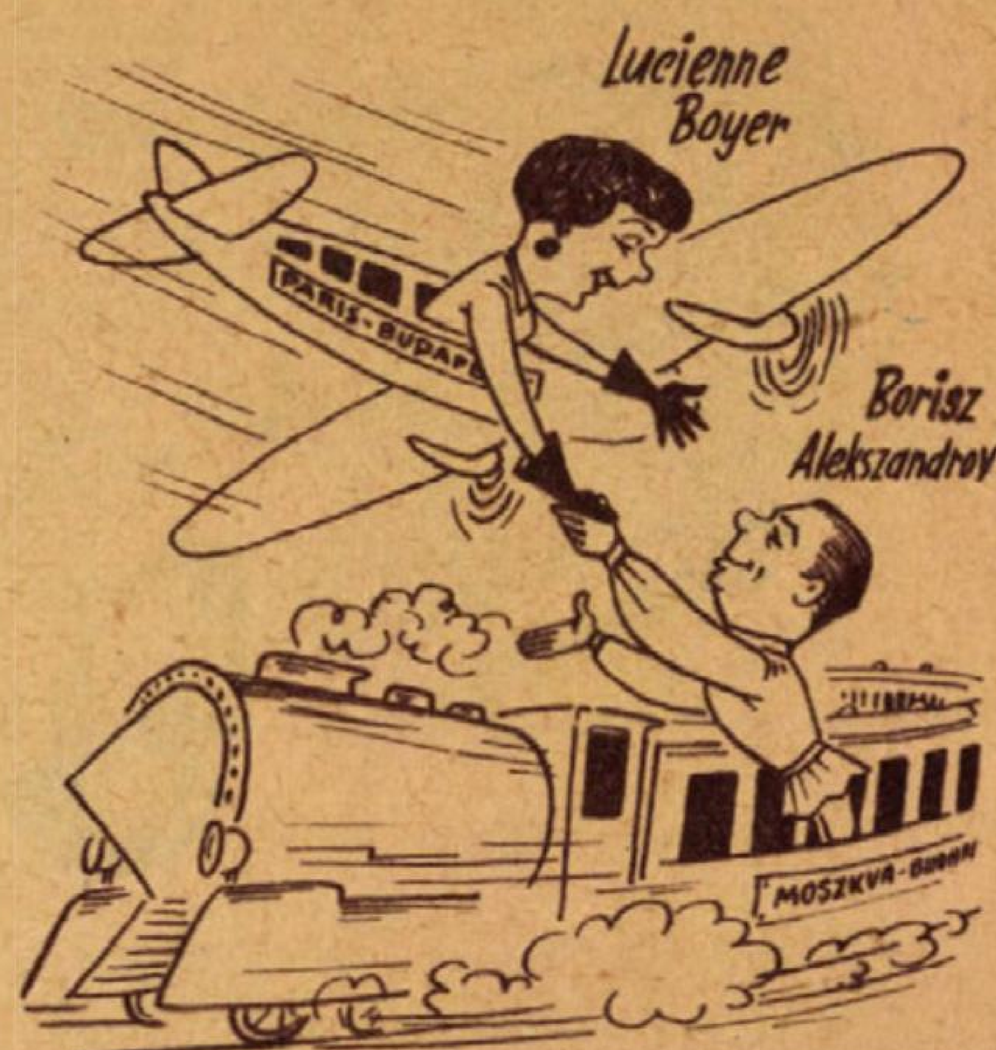
PEMETE JENŐ

Gondolatolvasó a szemorvosnál

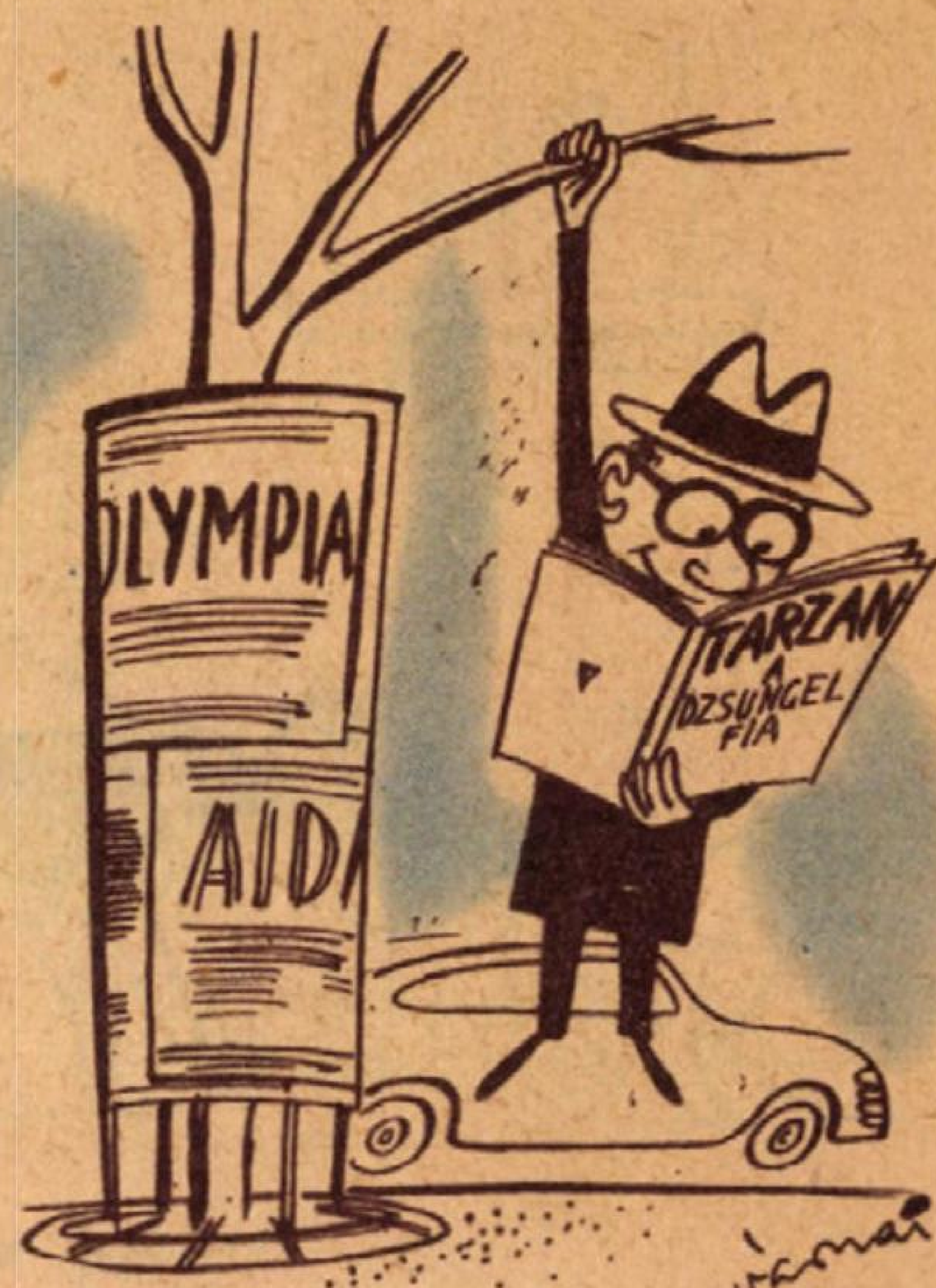
Kaján Tibor rajza

Találkozás Budapesten

A legújabb könyvsiker

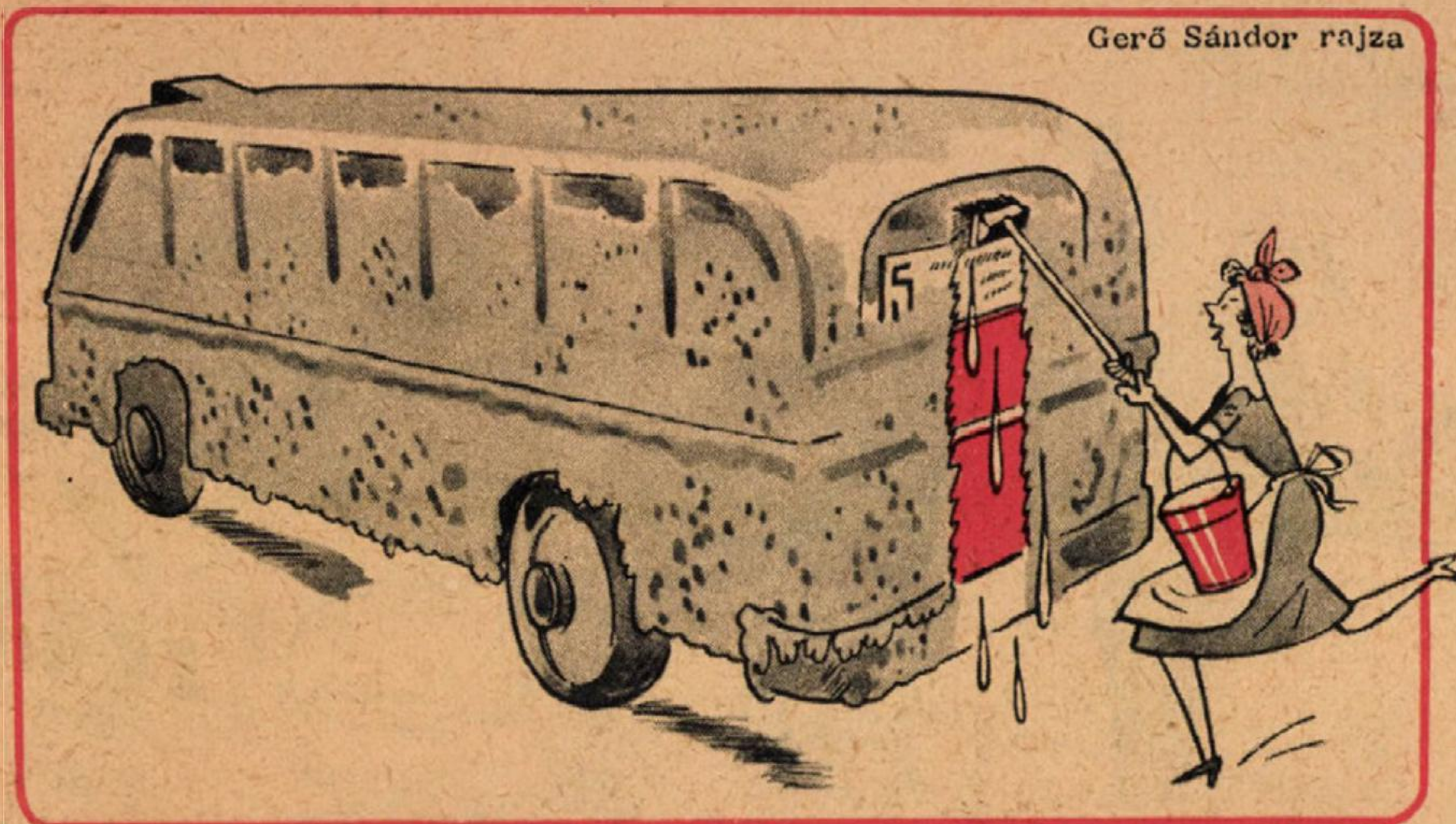

Utcai apróhirdetés

Igaza van!

Gerő Sándor rajza

— Ezt már nem bírom tovább nézni!

Rendőrkutyákkal keresik a bűnözőket

Várnai György rajza

— Lehetséges, hogy odabújt volna?

Az újságárusnál

Szegő Gizi rajza

— Szóval akkor megállapodtunk. Én adok magának egy lapot, s maga nekem adja a fele királyságát és 60 fillért.

A leülés művészete

Miss Arlene Dahl, Hollywood egyik szépsége arra figyelmezteti a világ nőit, hogy leülni jóval többet jelent, mint a gravitáció törvényeinek alávetett testet egy székben elhelyezni:

— A kecses leülésnek sokféle módja van, de az én kedvencem a következő: Közelítsd meg a széket átlós irányban, állj meg akkor, ha elérted a szék túlsó oldalát. Azt a lábadat, amely távolabb van a széktől, helyezd a másik elé egy kissé kifordítva. Ekkor a szék felé fordulva egyetlen sima mozdulattal ereszkedj le a székre, csípő- és térdizmaidat felhasználva ahhoz, hogy könnyedén érj széket. Ha a mozdulat sikerül, combjaid rézsútosan helyezkednek el, térded abban a sarokban, amelyet eredetileg célbavettél, csípőd a másik sarokban...

Aki azt hiszi, hogy ezzel vége a hadmozdulatnak, nagyon téved. Az elhelyezkedésnek további részleteit Miss Dahl pontosan leírja nyilatkozatának további 374 szóból álló részében. Mint egy repülőtiszt kijelentette a nyilatkozatra: sokkal könnyebb egy nehézbombázóval földet érni...

Politikai tájékozottság

A Német Atlanti Társaság vezetőit nyilván érdekelte, hogy a NATO néven ismert katonai szövetség milyen népszerű Nyugat-Németországban a nők között. A közvéleménykutatás eredménye igen figyelemreméltó volt. A nőknek több, mint fele nem tudta, hogy mit jelentenek a kezdőbetűk. A legtöbben azt hitték, hogy a NATO szappanpor vagy csecsemőtápszer. Pedig a NATO-nak sokkal több köze van a puskaporhoz, mint a szappanporhoz, ami pedig a csecsemőket illeti, őket legkevésbé a katonai szövetségek táplálják.

Visszaesik a televízió?

Amerikai adatok szerint a közönség kezd visszaözönleni a mozikba. 1948-tól 1955-ig felére esett le a mozilátogatók száma: heti 90 millióról 45 millióra. Az ok a televízió volt. Az újdonság ingere azonban tűnőben van, s a mozik látogatottsága újra emelkedik. Nemhivatalos magyarázat szerint sok amerikai fiatal rájött arra, hogy otthon ugyan kényelmesebben lehet figyelni a televíziót, viszont a mozibajárásnak is megvannak a maga sajátos előnyei...

Zenei csúcsteljesítmény

A wisconsini egyetem diákjainak zenekara a klasszikus zenében is igyekszik sportteljesítményre törni. 43 óráig tartott, amíg egyfolytában eljátszották Haydn 83 vonósnégyesét.

A nyavalyás Európában legföljebb egy-két vonósnégyesre telik az erőből.

A Mi Apróhirdetéseink

ÁLLÁS

Információképes hölgy éjszakai munkát vállal. Ajánlatokat „Víg utca sarok" jeligére a helyszínen.

PÁLYÁZATI FELHÍVÁS!
A VIII. kerületi Tökmagárus Szövetkezet (VIII., Fül tér 3.) pályázatot hirdet
anyagbeszerzői állásra.
Szükséges követelmény: nyelvismeret, két-három diploma, valamint a Becsületrend. — Mindazok a norvég cethalászok, akik legalább tíz év szakmai gyakorlatot tudnak felmutatni, előnyben részesülnek.

HÁZASSÁG–LEVELEZÉS

Kétszobahallhoz, díjnyertes foxterrierrel benősülnék! „Gentleman 176822"

Igényes értelmiségi hozzáillő partnerrel levelezne. Mikes Kelemen, Rodostó

Elhagyott lírai lélek, tikkadtan vánszorgok az aszfaltrengetegben. Harminc éves asszony oázist jelentene számomra. „Férj nem akadály."
Hunor-hirdető.

LAKÁS

Összkomfortos vagy leválasztott hordót lámpával keresek! Diogénes. Révay lexikon. Csata—Dúc 582. o.

EGYÉB

Kivételes alkalom!!
Új és használt iránytűt, epekövet stb. csak priváttól veszek, horribilis összegért is. Skrkanek 531—172.

Kivételes alkalom!!
Új és használt iránytűt, epekövet stb. csak privátnak eladok, mondhatni, ingyen. Skrkanek 531—172.

Speidel Párizsban

Gerő Sándor rajza

— Nézd! Ez az a Speidel, akiről megírták, hogy udvarias, filozofikus természet, szeret sakkozni és olvasni ...
— De Hitler tábornoka volt!
— Hát semmi hibája se legyen?

Az érem 2 oldala

Soffőr barátom ezt meséli:
— „... Éjszaka hajtok és a téli
országút végig hóval fedett.
A reflektorom fény-süveget
vetít a kihalt, fehér útra ...
Hirtelen fel az útra futva
cikázik egy kis nyúl-koma!
Megtorpan a kis ostoba:
a lámpafénybe néz meredten,
megbűvölt szeme meg se rebben.
Két hátsó lábán ül pitizve,
nem moccan arrébb egy picit se:
egyik kajla tapsifülét
megemelte ... Én meg a fék
pedálját nyomva, lestoppoltam:
hisz úgy sajnáltam! — Meggondoltan
lezártam lámpám, mert a fény
az, amitől úgy fél szegény.
Várok kicsit: ez épp elég,
hogy elfusson. Ott van-e még?
Reflektort gyújtok: ... nem, már eltűnt.
Indítok, — aztán továbbmentünk." —
... A nyúltanyán lélekszakadva
bukik be a kis házigazda,
és így liheg: — „Ha láttad volna,
mily szörnnyel volt férjednek dolga!
Az országút egyik felén
egy tűz-szemű vad jött felém,
hangja zúgott, mint a vihar,
de én így szóltam: — „Semmi baj!" —
Nem haboztam egy percet sem,
megálltam büszkén, peckesen
és félfülemet megemelve
állj-t parancsoltam! ... Perc se telt be,
a szörny megtorpant: beijedt.
Így hatott rá a hősi tett!
Nagyot csikordult félelmében
tűz-szeme kihunyt ... Én meg szépen
vidám győztesként, hazajöttem:
egy hőstettel több van mögöttem!"
Ekkor az ifjú nyúlmenyecske
így szólt szerelmesen repesve:
— „Vágyam irántad lángra gyullad,
mivelhogy olyan ... talpig nyúl vagy!"

... A tanulság oly kézenfekvő:
egy hőstetthez nem elég kettő:
publikum is kell, bármily kicsi:
egy harmadik, — ki el is hiszi ...

BEDŐ ISTVÁN

Gádor Béla: **AZ ELSŐ KRITIKUS**

Szín: az író dolgozószobája. Az író az éppen most befejezett novelláját olvasta fel feleségének.

Feleség: (titokban, de jól láthatóan kitöröl egy könnyet a szeméből, majd némán odamegy férjéhez és homlokon csókolja)

Író: Szóval? Tűrhető?

Feleség: Kitűnő! Szenzációs! Isteni! Szerintem ilyen jó novellát a „Bütyök" óta nem írtál.

Író: A „Bütyök" jobb ennél?

Feleség: Dehogy! Más.

Író: Miért más?

Feleség: Mert a „Bütyök" realisztikusabb. Kevésbbé hangulatos...

Író: Szóval, a „Bütyök" rossz?

Feleség (pici rángás az arcon): Dehogy! A „Bütyök" remekmű, de másképpen remekmű, mint ez. Ebben báj van és derű.

Író: Érdekes, nekem, amíg olvastam, az volt az érzésem, hogy nem tetszik neked. Úgy hallgattál, mintha unnád.

Feleség: (most már ideges): Mert figyeltem, drágám. Én nem vagyok az a rajongó írófeleség, aki minden mondattól hasraesik, amit a férje leír. Végighallgatom, megállapítom, hogy remekmű és kész.

Író: Én csak egyre vagyok kíváncsi. Hogy kijön-e belőle az, amit mondani akartam.

Feleség: Hogy kijön-e? Kiordít minden sorból! Érdekes, mennyire nem tudja egy író, hogy mit ír le.

Író: Na, ne gondold, azért tudom, hogy ez az írás sikerült... Hát persze, még egyszer-kétszer átírom, mert nyers egy kicsit...

Feleség: Ez nyers? Géza, te egészen meghibbantál! Hát persze az átírás sohasem árt, de erre csak egy szó illik: a tökély.

Író: Szívem, ne haragudj, de gyanús nekem ez a feltétel nélküli rajongás. Nemcsak az önbizalmamat akarod kétlábon tartani?

Feleség: Géza, ne hülyülj, mert bizisten nem tudom, mit csinálok! Én tárgyilagos kritikusod vagyok. Nem mondtam meg a „Lótetem" című novelládra, hogy vacak?

Író: Nem volt az olyan vacak.

Feleség: Hát persze, voltak jó részletei is, de alapjában véve... Szóval, fejezzük be ezt a kínos vitát...

Író: Miért kínos? Mert írtam egy férceművet és arról, te megmondtad a véleményedet? Hát, édes Istenem, nem lehet mindenki tehetséges! Én egy ügyes író vagyok, néha ráhibázok, néha nem. A „Bütyök" sikerült, ez nem. Azért nem fogok kútba ugrani! Bár minden írónak ilyen felesége lenne, aki szemébe mondja, hogy tehetségtelen, kevesebb dilettáns rontaná itt a levegőt:

Feleség (növekvő dühvel): Géza, kérlek, ne idegesíts! Én nem mondtam, hogy tehetségtelen vagy, én azt mondtam, hogy remekművet alkottál.

Író: Igen? És akkor miért nem nevettél annál a résznél, amikor Juli néni kergeti a csibéket?

Feleség: Miért nem nevettem? Nevettem! De befelé! Az nem olyan jelenet, amely durva röhögésre ingerel. Az egy finom, derűs, bájos...

Író: Szóval, nincs benne humor: Köszönöm. Most már igazán szeretném tudni, mi a véleményed erről az írásról. De őszintén!

Feleség (kiabál): Remekmű! Ne haragudj, Géza, de ez a véleményem. Nem tudom szidni, ha megfeszülsz sem!

Író: Jó, jó, nem akartalak megbántani. Én is érzem, hogy sikerült, csak a kompozícióját érzem egy kicsit lazának, primitívnek...

Feleség (kicsit már fárad): Az a legjobb benne, a kompozíciója. Tökéletes! Éppen a lazasága az, ami a spontaneitás benyomását kelti az olvasóban...

Író: Értem... Most már csak egy dolog zavar: a felolvasás végén te egy könnyet töröltél ki a szemedből. Nagyon érzelgős ez az egész dolog?

Feleség (térdre rogy és sír): Géza! Esküszöm mindenre, ami szent, hogy csodálatos remekművet alkottál. *(Égre emeli két ujját.)* Esküszöm a szerelmünkre! De te magad mondtad, hogy még nyers egy kissé...

Író (villámló szemmel): Nyers? Hát az is marad! *(Egyetlen mozdulattal kettétépi a kéziratot.)*

Feleség (sikolt): Te őrült: Miért is mentem zsenihez feleségül!

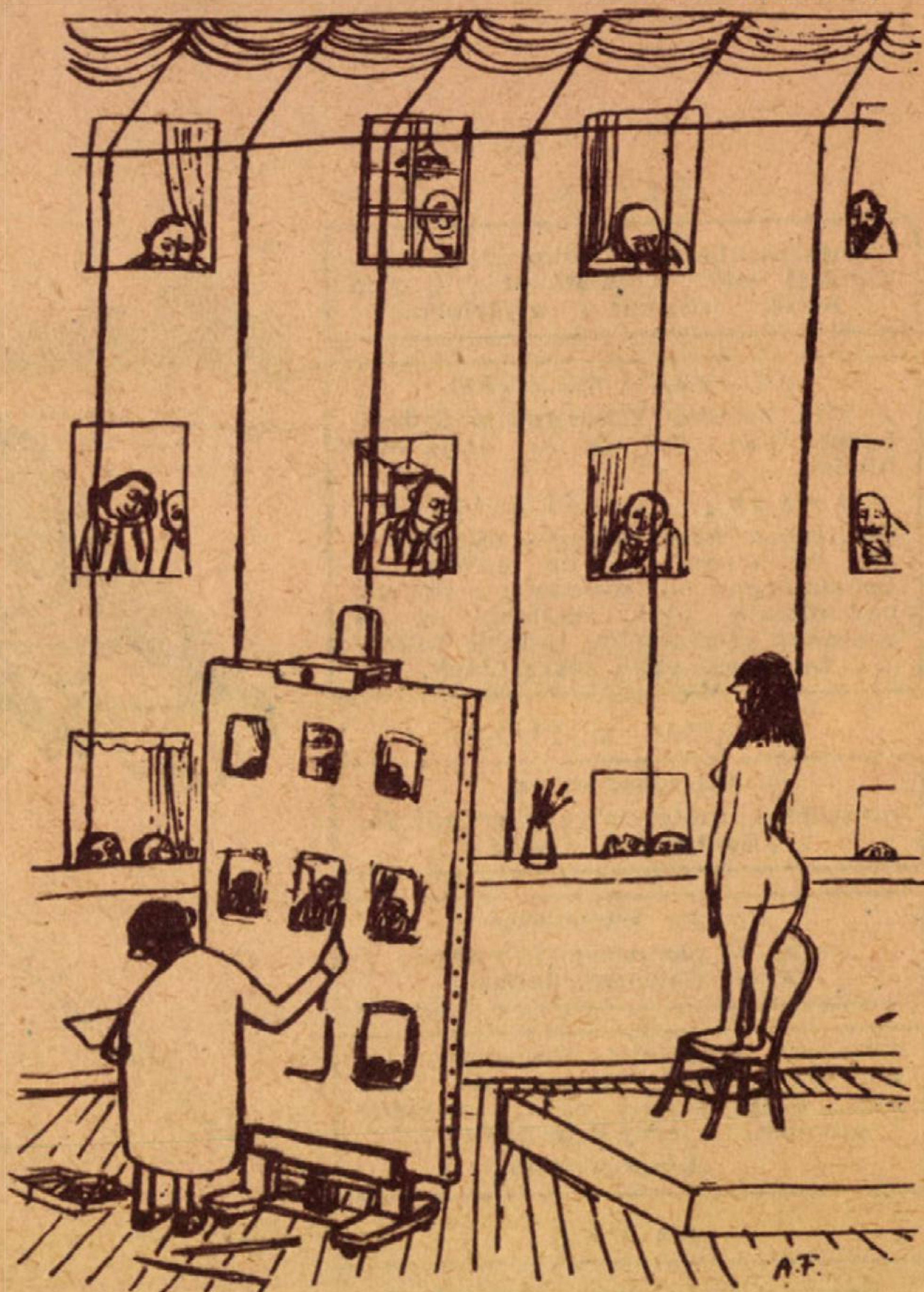
(Felkapja a kéziratlapokat, szívéhez szorítja és indul kifelé.) Megyek és összeragasztom...

Író (kimerülten, egész más hangon): Várj, add ide... Most már körülbelül tudom, mit kell csinálnom... A kompozíciót egy kicsit szorosabbra fogom, a Juli néni jelenetet a csirkékkel humorosabbra veszem, és kiirtom belőle a szentimentálizmust...

(Az asszony visszaadja a kéziratot és nesztelenül kimegy a szobából. Az író tiszta papírt tesz a gépbe és kopogni kezd.)

Műteremben

(Andre François rajza a varsói Spilkiből)

Ki kell jelenteni a disszidáltakat

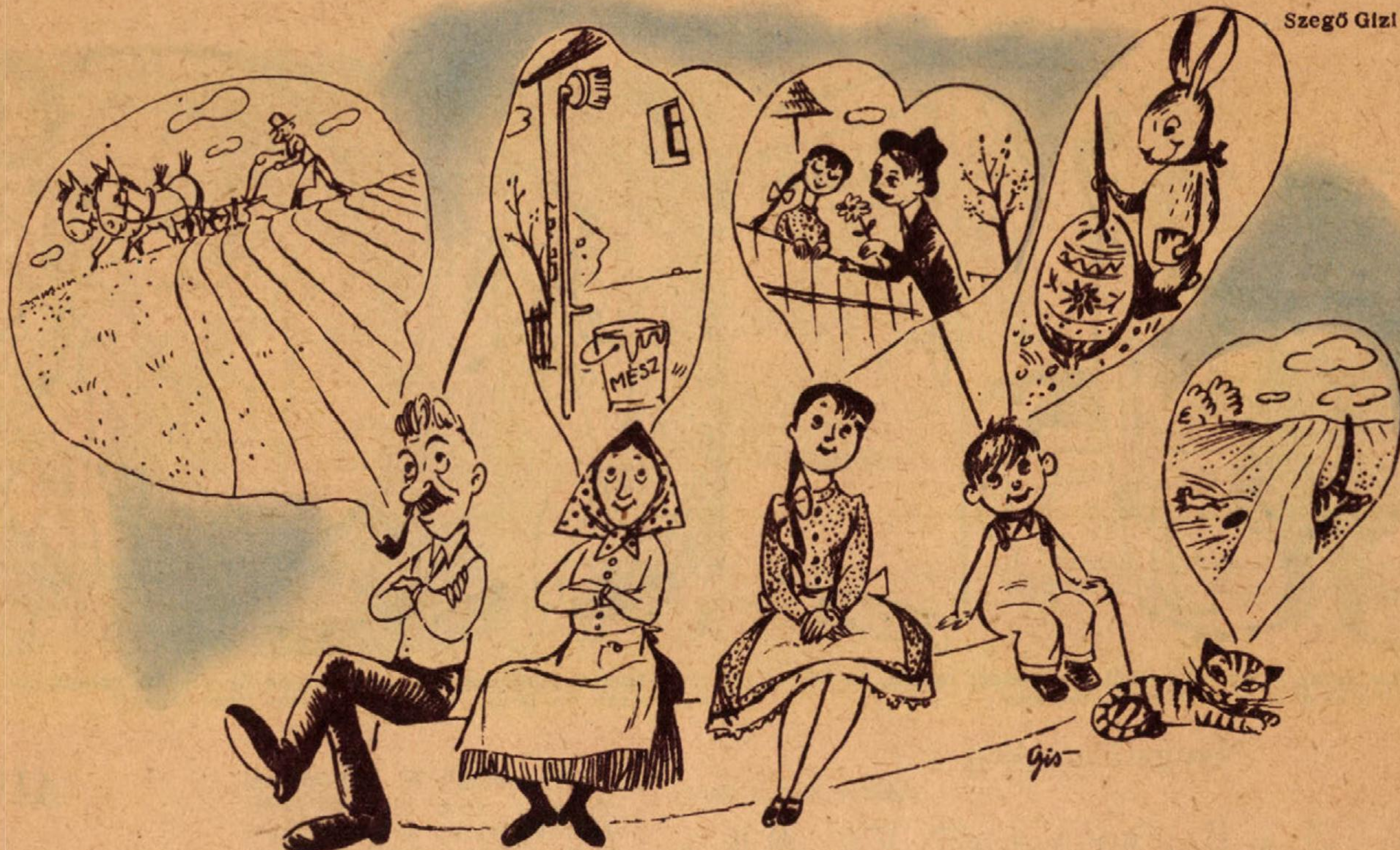
— Ne szóljon egy szót sem! Magának disszidált az anyósa!

Serdülő bajnokpár

Tavaszvárás

Szegő Gizi rajza

Egy csók és még valami...

Elemér a kávéházban üldögélt jóbarátjával, Kálmánnal és a világ problémáit vitatták meg. Miután nem tudtak dűlőre jutni, Elemér ásított egyet és így szólt:

— Pardon, átmegyek egy pillanatra a szomszéd asztalhoz, köszönök Sövényiéknek.

Átment. Köszönt. Jó szaftosan arconcsókolta a szép Sövényinét, majd eszményi csókot lehelt Sövényi borostás orcájára. Aztán mint aki jól végezte a dolgát, visszatért a barátjához.

Kálmán, aki mint a későbbiekből látjuk, filozófus természet volt, némi gúnnyal jegyezte meg:

— Nem tudom, mi abban az élvezet a ronda Sövényi rőt bajusza alá dörzsölni a szájadat?!

Miután Elemér csak fölényesen mosolygott, de nem felelt, Kálmán maga válaszolt a saját kérdésére:

— Semmi értelme. Korunk számtalan rossz szokása közé tartozik, hogy a férfiak között divatbajött a csókolózás. Két évtizeddel ezelőtt félreérthették volna az ilyesmit. Ma vagy puszizkodnak egymással a férfiak, vagy legalább is fenyegetik egymást ilyesmivel. Saját vállalatomnál hallottam, amikor az igazgató ezt mondta a telefonba: „Csókollak főmérnök uram, nem jönnél át hozzám egy rövid megbeszélésre?

Szemüveges köpcös férfi lépett az asztalhoz. Elemér félbeszakította a csókról szóló értekezést és bemutatta a jövevényt:

— Azt hiszem, még nem ismered Krix doktor urat.

Kálmán nem ismerte. Kezet nyújtott neki.

— Most már ismerjük egymást, — mondta Krix doktor úr, ami pesti kávéházban majdnem viccnek számít.

A doktor még egy darabig az asztalnak támaszkodva beszélgetett, majd elégikusan megigazította a sálját.

— Én most búcsúzom, — szólt és jobbról-balról arcon csókolta Elemért, mintha éppen átnyújtotta volna a francia becsületrendet.

Amikor tekintélyes alakja eltűnt a forgóajtón, Kálmán megkérdezte:

— Hova utazik a doktor?

— Sehova. Moziba megy a félhetes előadásra.

Kálmán időszerűnek tartotta a csókértekezés folytatását.

— Hidd el, ez a rossz szokás akkor harapózott el, amikor 1945 januárjában éhesen és szakállasan kibújtunk a pincéből és hasonló külsejű ismerőseinkkel találkoztunk az uccán. Nyakbaborulás, csók. Még azok is csókolóztak, akik csak látásból ismerték egymást. Alaposan szúrta a képemet a sok borostás szakáll. Igaz, hogy a nőket is megtiszteltük.

— Na látod öregem, itt rögtön feleltél arra a kérdésre, miért csókoltam meg a szálkás Sövényit. Azért, mert különben a feleségét sem illett volna megcsókolnom. Ez kérlek szépen olyan árukapcsolás.

Ő is lélegzetet vett, mire Kálmán visszakaparintotta a szót:

— Jómagam küzdeni fogok az elharapózott, túlzó és egészségre ártalmas csókdivat ellen. Példátlan kinövései vannak ennek a csúnya szokásnak. A napokban a szabómtól felszólító levelet kaptam, amely úgy fejeződött be, „várom a pénzt drága mérnök úr és csókolom, Herzig A Béla angol úri szabó."

Talán még órákig is elvitatkozott volna a két jóbarát a csókról, de abba kellett hagyni, mert Elemér felesége lépett be a kávéházba. Körülnézett, felfedezte őket és hozzájuk sietett. Kálmán cuppantott egyet a csinos asszony pofikájára, majd némi habozás után Elemér is megcsókolta a feleségét. Aztán mentegetőzve fordult a barátjához

— Bocsáss meg, — a szokás hatalma.

Stella Adorján

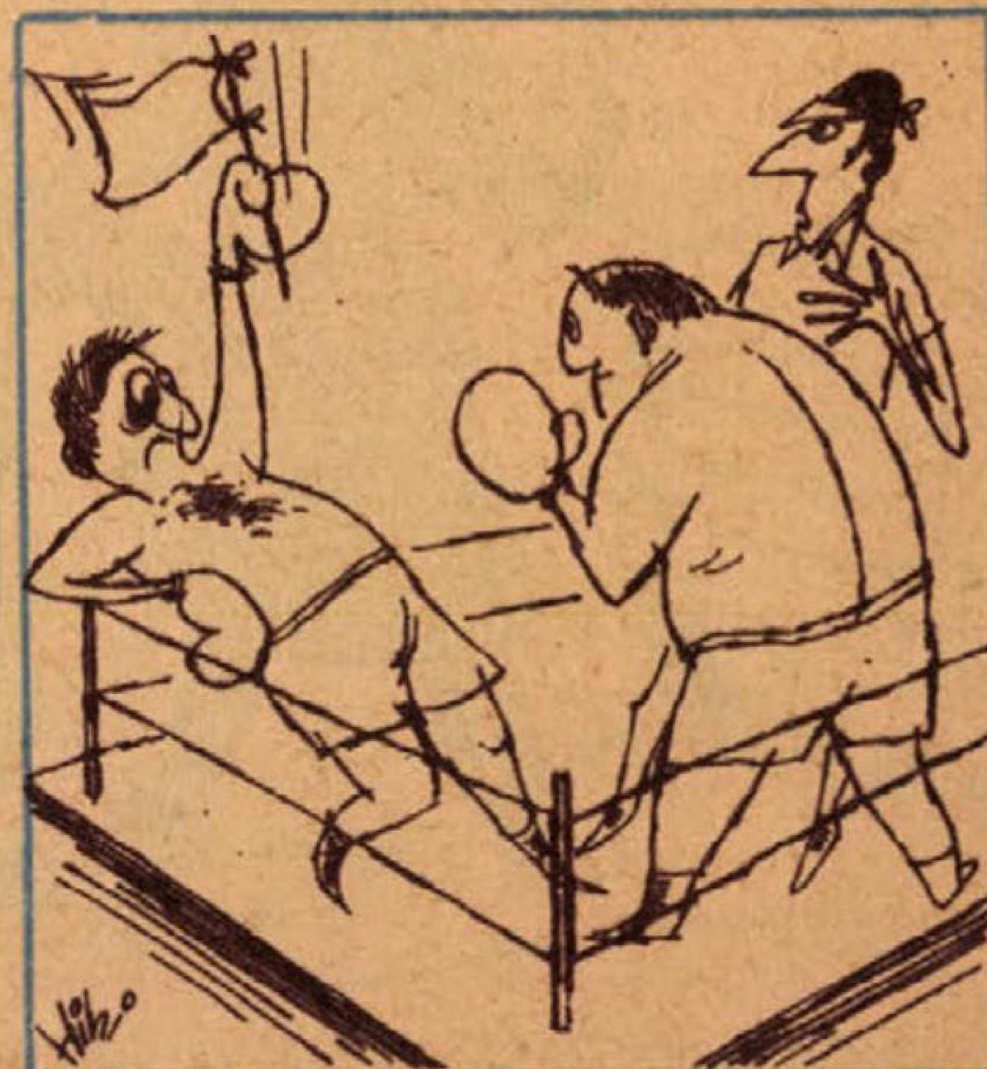
Pesti háziasszony

Schwott Lajos rajza

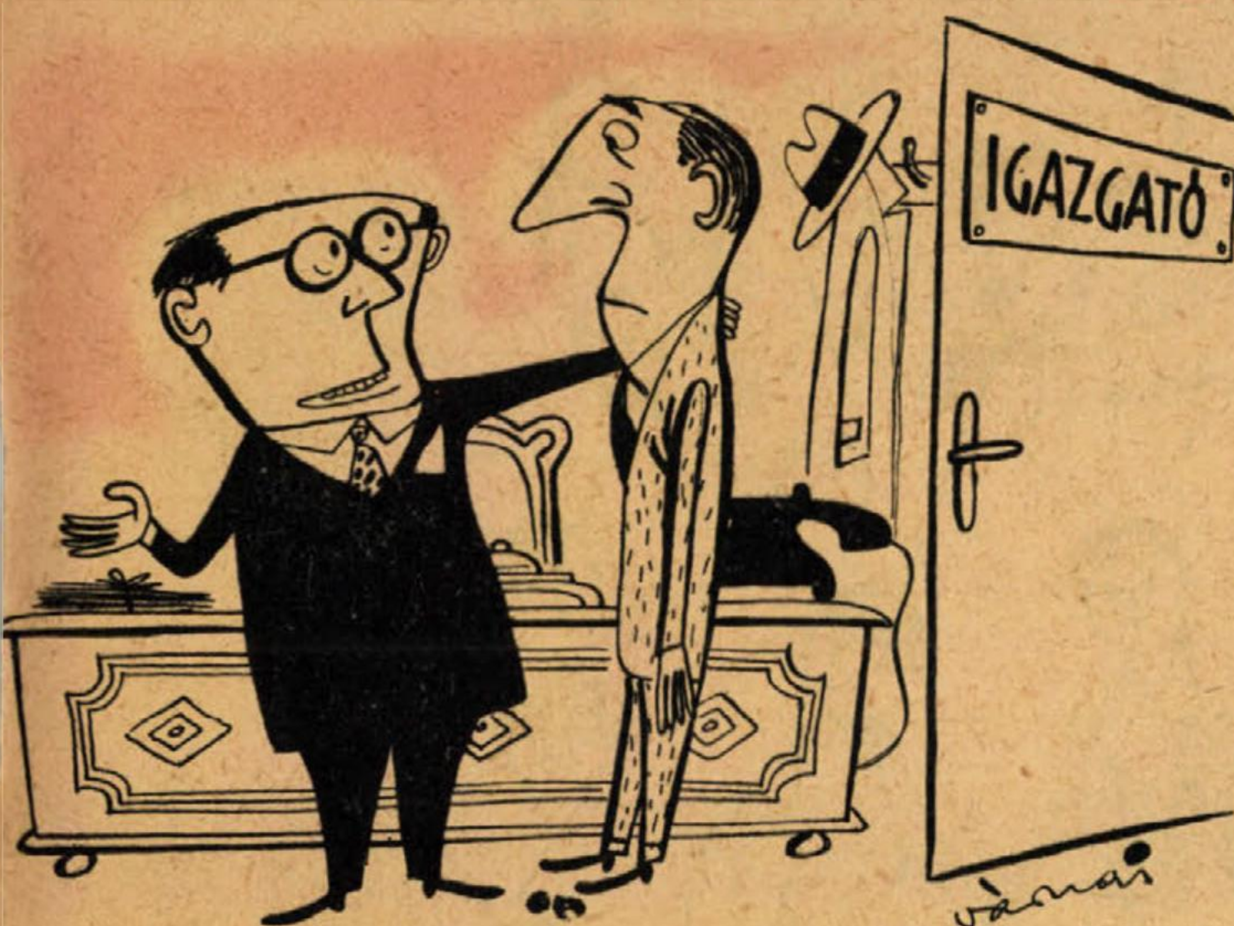
— Kérem, kaphatnék valami hiánycikket?

A szorítóban

Ez is megesik

Várnai György rajza

— Ne haragudj, hogy fel kellett mondanom neked, de te vagy a vállalatnál a legtávolabbi rokonom...

Az örök nő

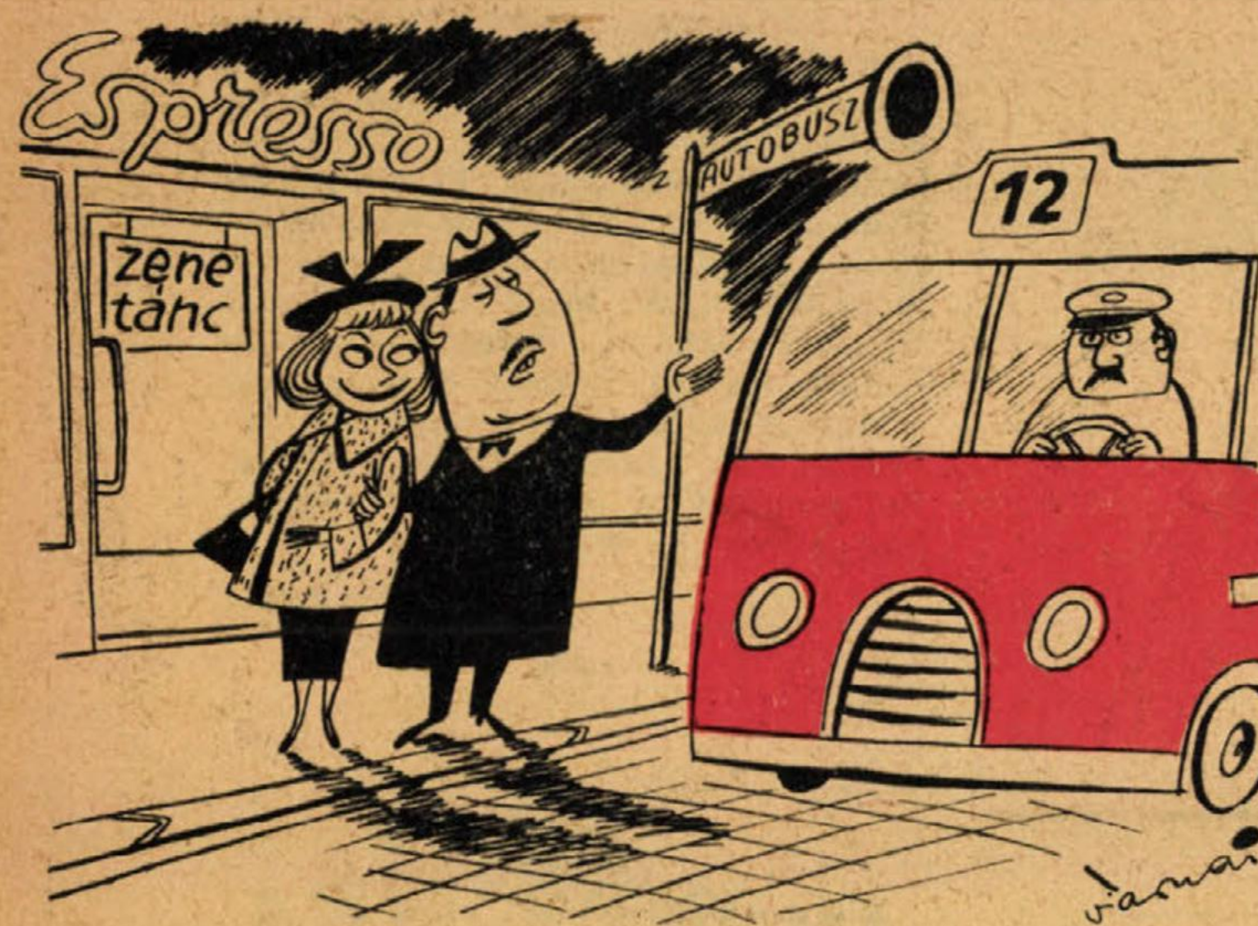
Szegő Gizi rajza

— Jószimatúnénak már megvan az új divatos csíkos ruhája, csak én járjak mindig az ócska pettyesben?!

Az autótakarékossági rendelet után

Várnai György rajza

— János, maga elmehet...

Meseautó-láz

Sándor Károly rajza

Mit gondolsz, mikor érünk az Ady-mozihoz?

Nyugati utcakép

Sándor Károly rajza

Illusztrált külföldi hír

Gerő Sándor rajza

„Budapesten a szakállas férfiakat rendőrök vezetik el."

AUTÓKIRÁNDULÁS

Irta: Achille Gregor

Hanzelka és Zikmund! Egyebet sem hall az ember! Pedig én is utazgattam már autóval és át is éltem egyet s mást. Dél-Amerikában és a Samojéd szigeteken például nem voltam, de büszkén állíthatom, hogy megjártam Korpafenőt, s nem is bántam meg. Azt mondják: Nápolyt látni és meghalni — nohát én Korpafenőt még nem is láttam s máris meghalhattam volna néhányszor.

Smolka festőbarátommal mentem oda, tavaly júniusban. Már a start is izgalmas volt.

— Vigyázzatok — kiáltott utánunk anyám, — fékezzetek és pufogtassatok! — Ő ugyanis meg van győződve arról, hogy egy autót folyton fékezni kell. A versenyzők, szerinte, azért mennek olyan gyorsan, mert sohasem fékeznek közben. De a fékezés mellett az autót pufogtatni is kell, máskülönben a felgyülemlő gázok megfullasztják az utasokat. Ezért egészségesebbek a nyitott kocsik.

A kiáltásra Smolka hátrafordult, integetett és felkiáltott az ablakba:

— Legyen teljesen nyugodt asszonyom... — még mondani akart valamit, de nem sikerült, mert hátrafordultában a kocsit sikeresen a járdára kormányozta, eltört derékban egy útjelző táblát, felborított három szemetes vödröt és rémültében úgy megnyomta a dudát, hogy beragadt és szünet nélkül bömbölt. A szemétvödrök tébolyodottan ugráltak, miközben dőlt belőlük a hamu s néhány pillanat alatt áthatolhatatlan függönybe vonták az utcát, mint a tengeri hadgyakorlaton szokás a hajókat. A köd közepén pedig a duda bőgött, egy gyerek sikítozott s izgatott kutyák vonítottak, miközben anyám az ablakból rémüldözött:

— Pufogtassatok, pufogtassatok, az istenért! — úgy félve attól, hogy még történik valami, mintha még történhetett volna.

Mikor a hamuköd némileg felszállt, utcánk meglehetősen egzotikus látványt nyújtott. Pompei és Herkuláneum lehet ilyen. Egy szemétvödör még mindig gurult lefelé, halk aláfestő zenét nyújtva a járda szélén ülő Smolka barátom rémült csuklásaihoz, mert ő már olyan érzékeny lélek, hogy minden apróság a csuklásig kihozza sodrából.

Mikor végre szétkergettük az embereket, akik csak nehezen voltak hajlandók elhinni, hogy itt nem a „Ninive pusztulása" című valásos filmdráma felvételei készülnek, ismét beültünk és elindultunk Korpafenő felé. Hátunk mögött hatalmas detonációk reszkettették meg a levegőt, mintha legalábbis egy-egy lőszerraktár repült volna a levegőbe. Sejtetni engedtem barátommal azt az elképzelésemet, hogy az utca alá van aknázva, de ő megmagyarázta, hogy az csak a kipufogó, mivel, — így mondta, — a motor nagyon kihűlt. (Harminc fokos hőség volt — árnyékban!)

Saját kocsink által rögtönzött üdvlövések közepette hagytuk tehát el Prágát, miközben az emberek mindenfelé kihajoltak az ablakokon és kiszaladtak az utcára, abban a biztos hiszemben, hogy rakétameghajtással megyünk.

Smolka azonban nem sokat törődött ezzel. Éppen egy dombra kapaszkodtunk és minden figyelmét az a probléma kötötte le, hogyan kapcsoljon második sebességre. Állandóan összecserélte ugyanis ezt a sebességet a hátsó sebességgel, mivel mindkettőt ugyanabban az irányban kellett kapcsolni. Ezúttal azonban minden nehézség nélkül sikerült eltalálnia a hátsó sebességet, éppen abban a pillanatban, mikor már a domb közepén voltunk. A motor felhördült s mi őrjöngve kezdtünk gurulni, nemcsak hátra és lefelé, de a másik lejtő feléig még fölfelé is. Ott Smolka teljes hidegvérrel lefékezett.

Kimásztunk a kocsiból, mely úgy reszketett, akár egy daxli, s a teteje olyan forró volt, hogy pecsenyét lehetett volna rajta sütni. Smolka kijelentette, hogy kihagy a mágnese. Szó nélkül elhittem neki. Azt is elhittem volna, ha azt mondja, hogy más is kihagy neki.

Majd felszólított, hogy az erdőszéli farakásokból néhány hasábbal rakjuk meg a kocsit. Az így megterhelt kocsi a lejtőn felszed majd annyi sebességet, ami felviszi a dombra.

Azt hittem, hogy ez egy Pythagoras tétel, s ezért segítettem neki a rakodásban. Aztán felültünk s Smolka kiengedte a féket.

Ami történt, azt csak azzal a pillanattal tudom összehasonlítani, amikor beléptem a harmadik emeleten a liftaknába.

Középkori harcikocsiként törtünk ki az erdőből. A tetőnk már az elején leszakadt és úgy repült el, mint egy denevér. Lélegzetem elakadt, míg nyakkendőm és hajam egy része egy galyon akadt fenn. Amikor Smolka felordított, én a megbeszéltekhez híven kidöntöttem a kocsiból a fahasábokat. A hasábok kirepültek, a kocsi pedig akkora sebességet kapott, hogy eleredt az orrom vére. Smolka is elkékült s most már nemcsak csuklott, de a füle is reszketni kezdett.

Valami csoda folytán folytattuk utunkat. Átrobogtunk egy teljesen néptelen falun, amiből arra következtettem, hogy valaki mindenfelé megtáviratozza útunk irányát. Aztán átsuhantunk egy hársfasoron, ahol összepofoztak az ágak. Végül a kocsi megállt, és Smolka megállapította, hogy a benzinadagoló eldugult.

A továbbiakat bizonyos mértékig nehezemre esik leírni. Nem szívesen viselkedem feltűnően, Smolka azonban kényszerített, hogy háttal az útiránynak felhasaljak a hűtőre és fújjak a benzintartályba. Így jutottunk el Korpafenőre, ahova is az egész község igen szívélyes érdeklődése közben érkeztünk meg, mivel Smolka, aki miattam nem látott, a helyi park élőkerítésén keresztül kormányozott be minket a parkba s mire tájékozódni tudott, már az emlékmű kerítésén voltunk. És ezzel véget is ért a kirándulás.

Ma már csaknem teljes egészségnek örvendek.

(Csehből ford.: H. F.)

Női dolgok

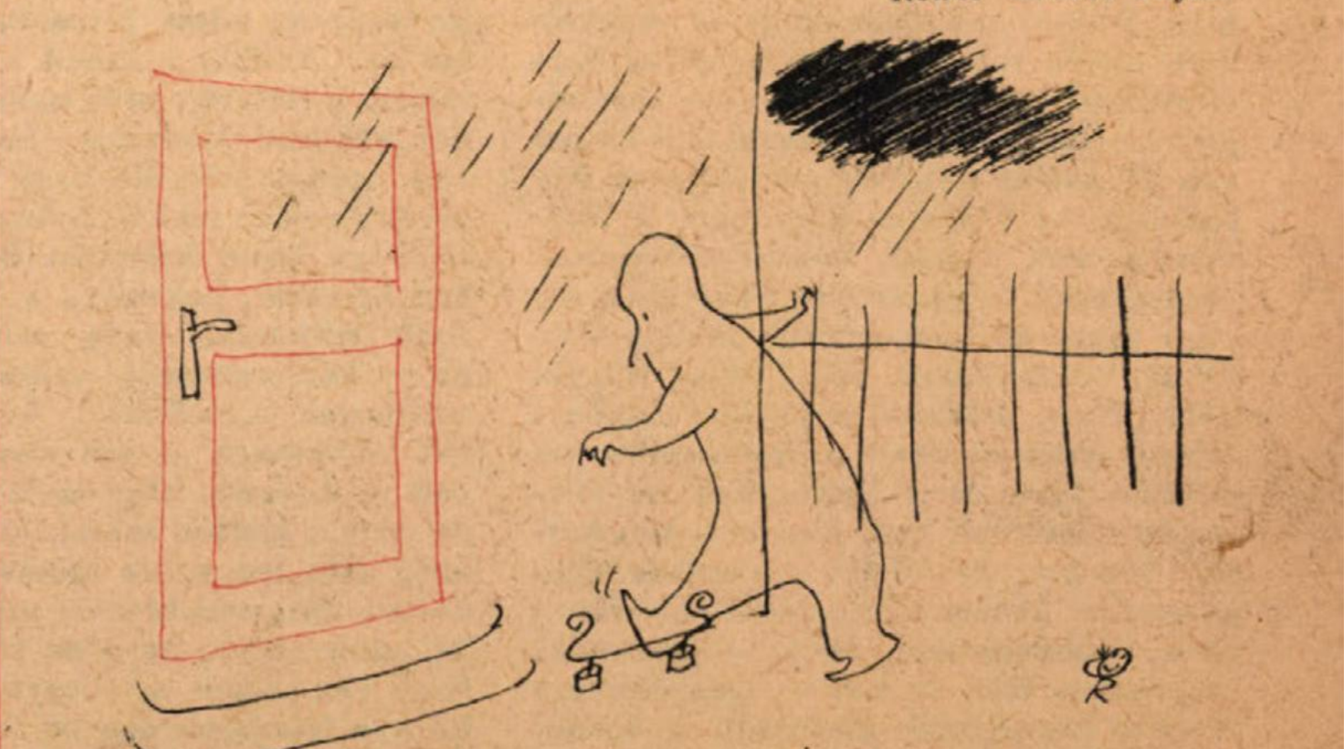
...vári Anna rajza

— Mondd, hogy pipázhat valaki?...

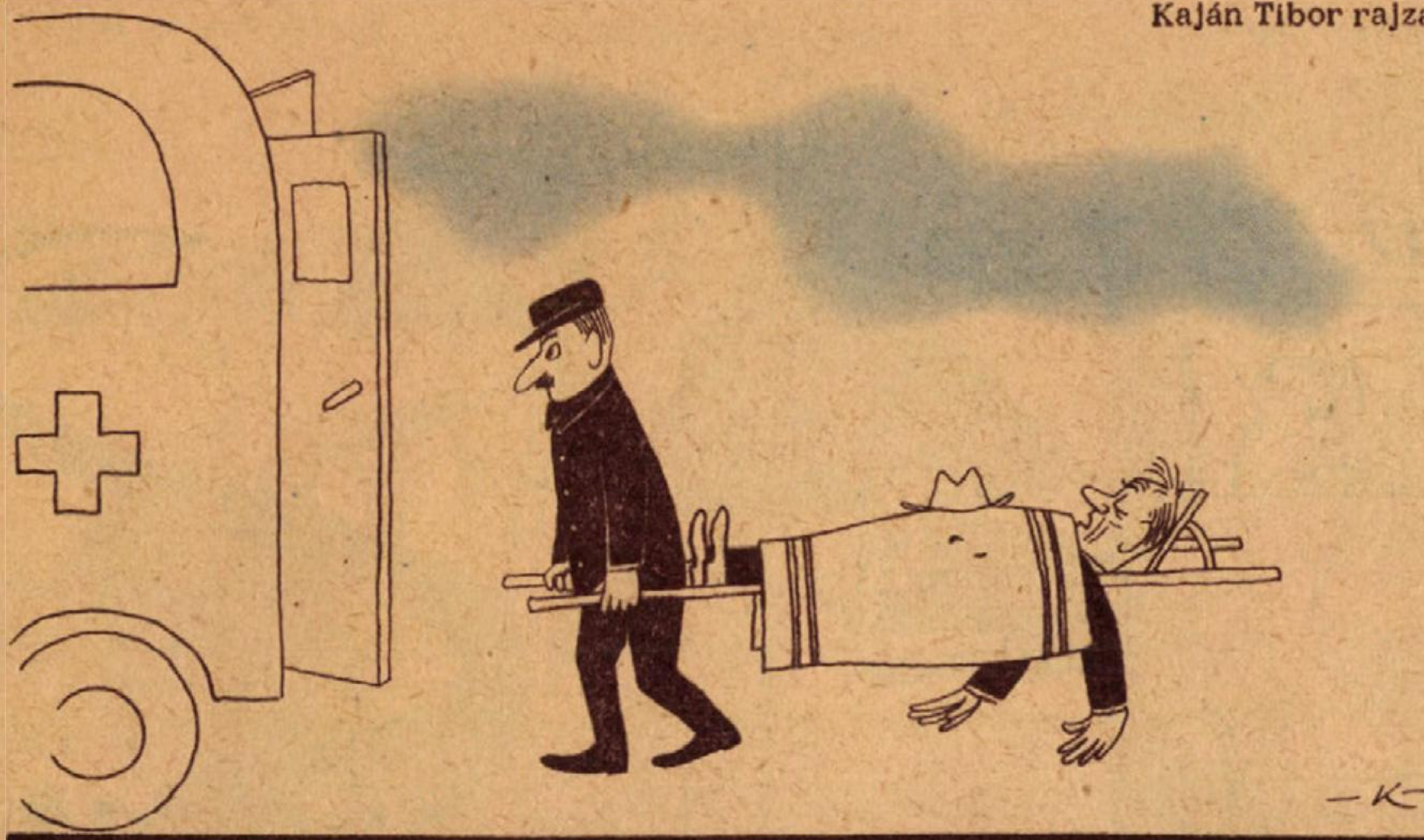
A jólnevelt kísértet

Réber László rajza

Helytelen racionalizálás

Kaján Tibor rajza

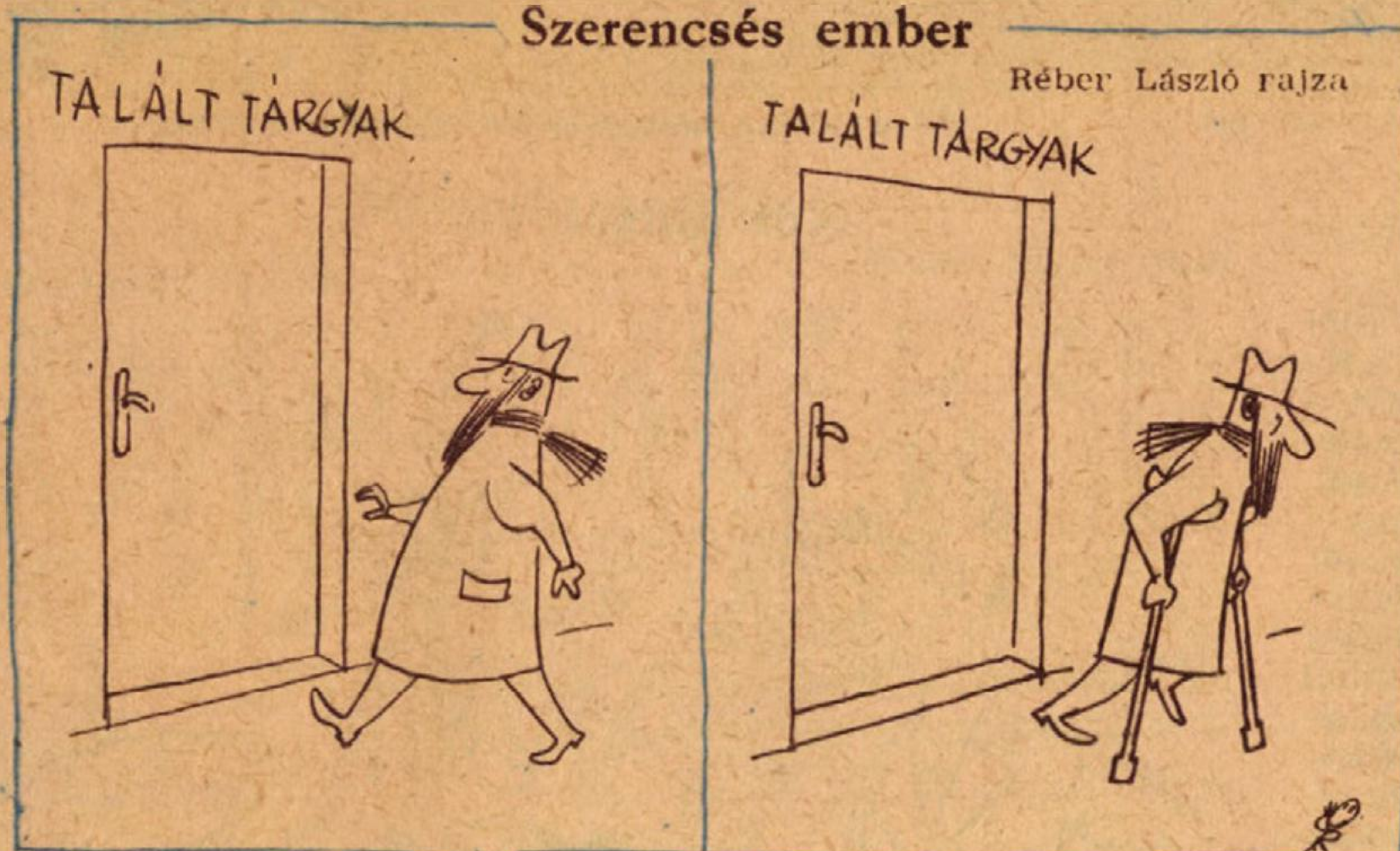
Felyreigazítás

A Népakarat február 21-i számában képet és ismertetést közölt az Állami Bábszínház műsoráról, megemlítve, hogy azt Darvas Gábor szatirikus jelenetei töltik ki. Minthogy ilyen nevű szatirikus irót nem ismerünk, utánajártunk a dolognak s megállapítottuk, hogy a Szépakarat tévedett. Darvas keresztneve nem Gábor, hanem Iván s nem azonos a Darvas Szilárd nevű jeles színművésszel, aki társszerzőjével, Zádor Bellával együtt az Állami Lábszínház sikeres házicserzője.

Mudas Latyi

Szerencsés ember

Réber László rajza

Amikor iskolába jártam, a legnagyobb örömöm a lyukas óra volt. Lyukasnak neveztük azt az órát, amikor nem a tanár pofozott bennünket, mert nem volt bent a tanteremben, hanem mi pofoztuk egymást. Mennyire tudtam örülni egy-egy lyukas órának...

És most vettem észre, hogy öregszem. Mert most Pesten rengeteg a lyukas óra, szinte minden utcasarkon van egy és én már nem örülök úgy a lyukas óráknak, mint ifjú koromban.

Igaz, hogy akkor pofozkodtunk a lyukas óra alatt, most meg egy nőismerősömet várom a lyukas óra alatt, ami lényeges különbség.

(gm)

A nők csalfaságáról

Arról vitatkoztunk néhányan férfiak magunk között, hogy a nők általában csalfák-e csakugyan, mint a közhit tartja, vagy pedig csalfaságuk érvényesítéséhez feltétlenül szükségük van egy ostoba férfira, mint azt sokan állítják. Sanyi barátunk vállalkozott arra, hogy egy történettel megvilágítja az igazságot. Őszinte örömünkre a történetbe azonnal belefogott.

— Néhány héttel ezelőtt a Körúton estefelé hazafelé baktattam, gondolataimban elmerülve, mint rendesen. Az egyik étterem előtt egy fiatal és csinos nő állított meg, ízléses kabátban. Aziránt érdeklődött, merre van a Rozmaring utca. Nem csodálkoztam, hogy megszólított, már régebben tudom, hogy bizalomkeltő arcom van és nyájas külsővel rendelkezem úgy egészben is. Tudtam, hogy nem a Rozmaring utca érdekli, hanem rokonszenvesnek talál és ismeretség hiányában ezuton keres vacsorapartnert, esetleg élettársat, abban bízva, hogy szóba elegyedünk. Naiv, átlátszó szándékán önkénytelenül elmosolyodtam s valószínűleg ezt érthette félre, mert bementünk az étterembe s leültünk nem messze a zenekartól. Szerény, de izletes vacsoránk elfogyasztása közben kellemesen beszélgettünk, s mondhatom a leány — mert mint megtudtam tőle, az volt — igen értelmes és okos társalgónak bizonyult. A beszélgetés során röviden vázoltam életem történetét s éppen a voronyezsi áttörésnél tartottam, amikor megkérdezte, szeretek-e táncolni. Tagadó válaszomra szemmel láthatóan elkomolyodott, de amikor hozzáfüztem, hogy célom csupán a kellemes beszélgetés és semmi több (hiszen házas ember vagyok), megnyugodott. Alighanem imponált neki szilárd jellemem s ezt onnan gondolom, hogy amikor a második mambó után visszaültünk a helyünkre, megcirógatta a kezemet. Hogy a további félreértéseknek egyszersmindenkorra elejét vegyem, sétát javasoltam az enyhe estében. Amikor a fizetőt hívtam, asztaltársam a retikülje után nyúlt s már éppen hangsúlyozni kívántam, hogy vendégem volt, amikor kiderült, hogy a puderos dobozát keresi és sokkal tapintatosabb annál, semhogy kínos helyzetbe hozzon. Bevallom őszintén, nekem ez a leány tetszett. Nyilt tekintete, amely csak úgy áradt nagy, kék szeméből, valódi szőke haja, sötétbarna szemöldöke, karcsú teltsége, telt karcsúsága — mit részletezzem? Az volt az érzésem, hogy én is tetszem neki, de mert a ködben mászkálni huzamosabb ideig nem lett volna egészséges, azt kérdeztem tőle, nem hívna-e meg egy kávéra, ha nincs otthon kávé az sem baj, véletlenül van nálam egy negyed kiló, viszem haza, a feleségem nagyon szereti a kávét. Kiváncsi voltam, mit felel a kérdésre — hiszen tudjátok milyen hiú az ember — hát azt mondta, hogy sajnos nem hívhat meg, mert már féltizenegy és az anyukája ilyenkor már alszik, de holnap este félkilenckor szívesen lát, jöjjek el. És megadta a címét: Lemhő Salamon utca tizenhét cé, második emelet hat, Sureczék. Én ezzel a válasszal nagyon is beértem, — mondanom sem kell, hogy eszemágában sem volt meglátogatni — s aztán elbúcsúzott tőlem azzal, hogy ő még megiszik egy konyakot az Ilkovicsban, mielőtt hazamegy. No jó, kisztihand — mondtam s részemről az ügy egyszersmindenkorra le volt zárva. Másnap este aztán keresem a Lemhő Salamon utca tizenhét cét, hát mit látok? Nincs is tizenhét cé. A tizenöt után jön a tizenhét á, aztán a tizenhét bé, aztán a tizenkilenc. Hát ez hogy lehet? Talán tegnap este óta megváltoztatták a számozást? Minden lehet. Bemegyek a tizenhét bébe, hogy a házfelügyelőtől érdeklődjem, azt mondja, hogy tizenhét cé sohasem volt, s nincs is szó róla, hogy lesz. A lépcsőházban aztán megállták és azt gondoltam: hát *ilyen csalfák a nők.* Éppen akarok kimenni, amikor jön be a kapun egy zöldkalapos férfi és azt kérdi tőlem: kérem szépen, tizenhét cé nincs? Na — mondtam magamban — *ez aztán egy ostoba alak!*

(B. T.)

Hadd tudja meg ország-világ;
te nem hagytál cserben, —
noha sohsem fürdettelek
sem vajban, sem tejben...
Hadd tudja meg ország-világ,
hogy te hű maradtál,
hogy te sohsem kértél tőlem,
inkább mindig adtál...
Mi több, éppen akkor kezdtél
segíteni rajtam,
amikor a pince mélyén
reszketett az ajkam...
Téged még az ágyúszó sem
tud zavarba hozni, —
be kéne az ilyen tyúknak
dúsan aranyozni
még a püspökfalatját is, —
hadd tudják meg mások;
mit jelentett a számomra
a te friss tojásod...

Bővült hát a régi mondás
üdvére e kornak:
Inter arma silent musae,
de a tyúkok tojnak...!

Szilágyi György

Fontos üzenet

Vasvári Anna rajza

Hátha valaki nem ismeri...

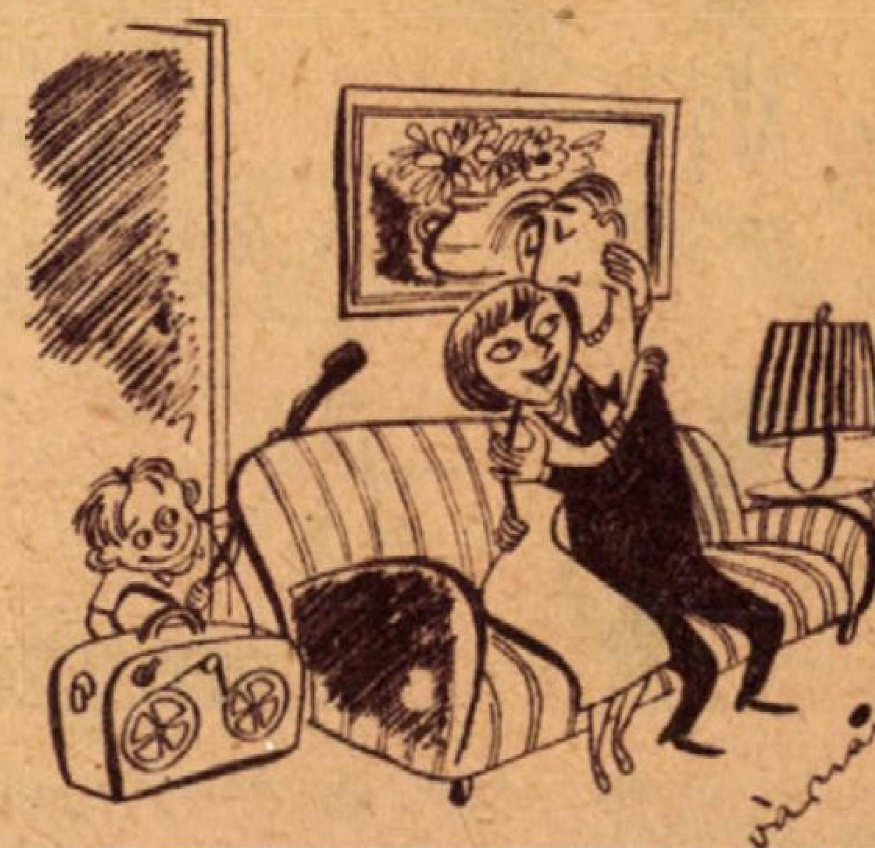
(A viccirodalom klasszikusai)

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A kupecnek megdöglött az egyik legértékesebb lova. Rögtön elment a nagyvendéglőbe, ahol a kupecek össze szoktak gyűlni és közölte a kollégáival, hogy a legjobb lovát kisorsolja. A számokat pillanatok alatt széjjelkapkodták és rögtön megejtették a húzást. A nyertes boldogan szaladt az istállóba.

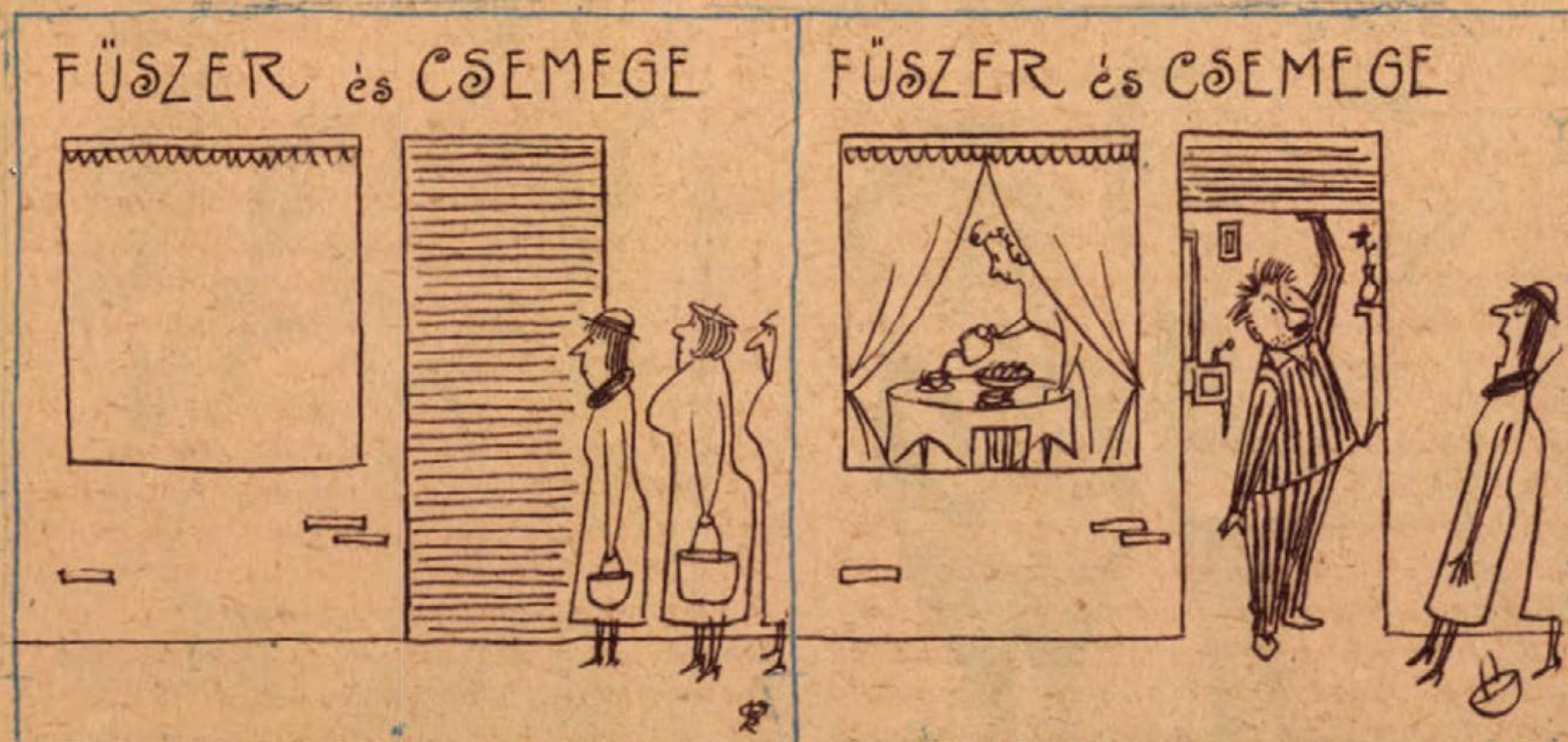
— Becsaptál, komám! — horkant fel. — Hiszen ez egy döglött ló!
— Ne lármázz, itt van vissza a pénzed.
— Igen, de mit szólnak majd a többiek?
— Mi közük hozzá? Hát nyertek azok?

Magnetofon

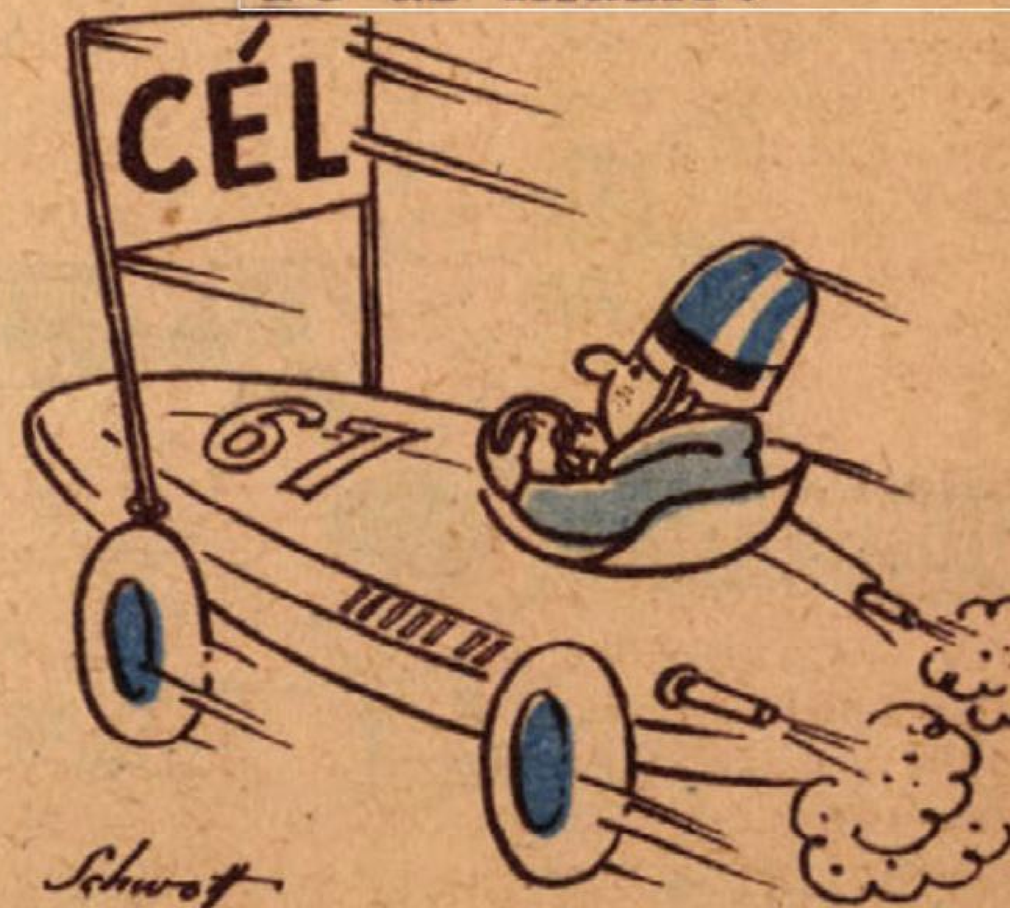

— Holnap jól eladom nekik ezt a szalagot...

Pesti meglepetés

Fő az illúzió!

Disszidens dráma Ausztráliában

Szegő Gizi rajza

— Utánad jöttem, Emil!

Sörhiány várható

— Bocsánat, ugye ön rendelt egy üveg zsiráfot?

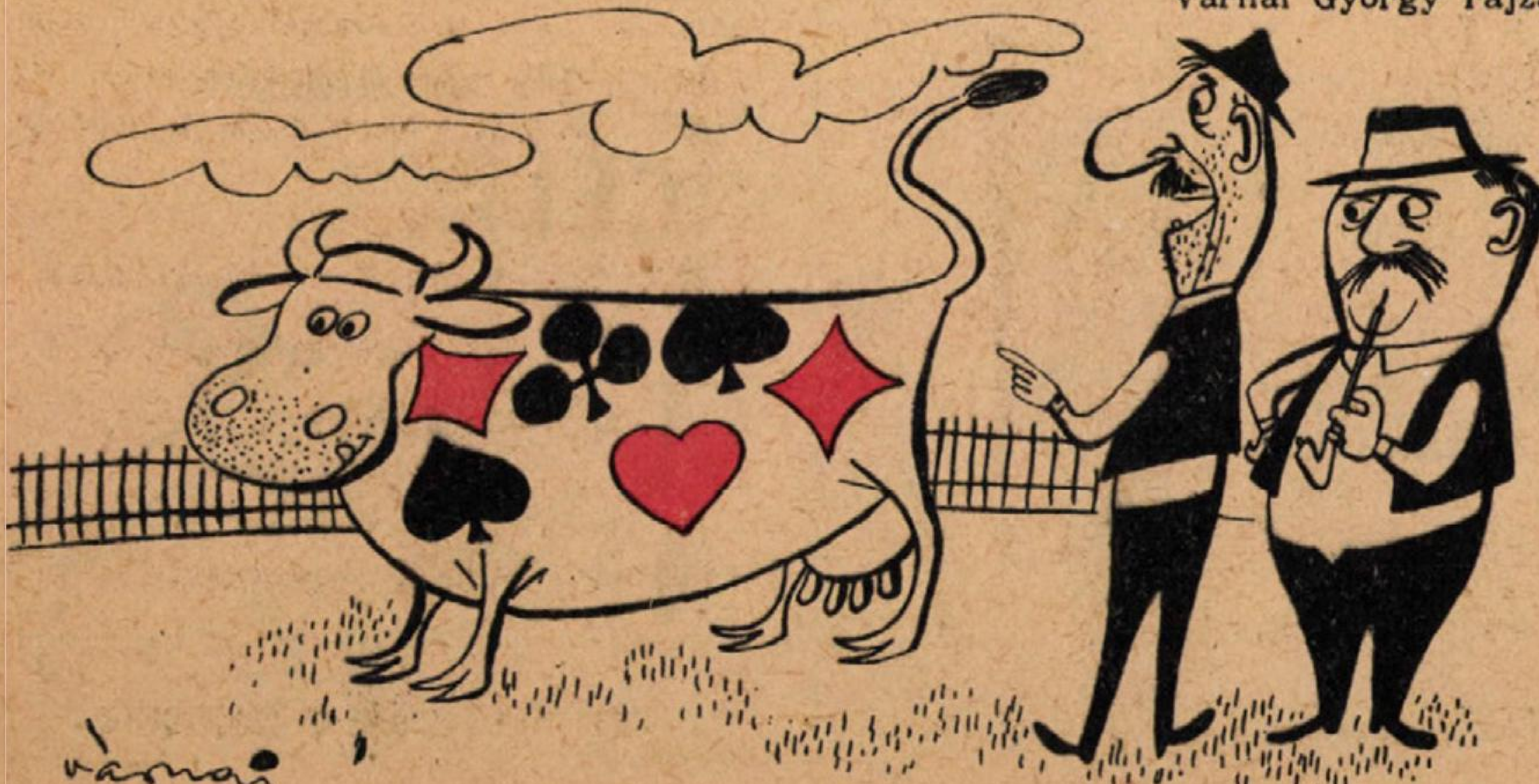
Mennyei bürokrácia

— Péter bácsi, nem tudja, mennyi kiszállási díj jár nekem?

Állattenyésztési csoda

Várnai György rajza

— A tenyésztőnek mindig csak a kártyán járt az esze!...

Cím-javaslataink

Az utóbbi időben sokszor olvashatunk lapjainkban ilyen és ehhez hasonló címeket:

„Fosztogatni indultak, gyilkosságot kíséreltek meg — rendőrkézre kerültek."

Annyira megtetszett nekem ez a cím, hogy elhatároztam: iskolát csinálok belőle és legközelebbi humoreszkemnek ezt a címet adom:

„Szerelmes volt, erőszakoskodott — házasság lett a vége."

Egy irodalmi kritika fölé ez a cím illene:

„Leült az írógéphez, regényt kísérelt meg — pedig senki sem bántotta."

Lírai vershez:

„Odaígérte a holdat és a csillagokat — nem kellett."

Zenei kritika:

„Kottából játszottak, karmesterük is volt — sikert arattak."

Színházi bírálat:

„Háromszor felhúzták a függönyt és háromszor leengedték — jegyek korlátlan számban kaphatók."

(m.)

A humor könyvéből

MOLIÈRE „Tartuffe"-jének előadásait Lamoignon, a cenzura hivatal elnöke tiltotta be — ugyanaz, akiről a címszereplő figuráját akár meg is mintázhatták volna. A nagy vígjátékíró a betiltást e szavakkal jelentette be az előadásra váró közönségnek:

— Az elnök úr nem engedi meg, hogy játsszuk.

GAINSBOROUGH idejében nagy divat volt a keskeny száj. Nemcsak a hölgyek, hanem még az urak is összepréselt ajakkal ültek modellt a nagy festőművésznek. Gainsborough mindent megpróbált: beszéltette, mosolyogtatta a modelleket, de semmi sem használt. Ha a száj lefestésére került a sor, valósággal szabotáltak a modellek.

Egyszer aztán Gainsborough is elvesztette a türelmét:

— Ha akarja, mylady — szólt rá az előtte ülő hölgyre — a száját akár egészen kihagyom!

Dáridó után

— Jóságos ég! Valaki kitekerte a nyakamat.

Kis notesz

Leó

— Jó a kézirata, barátom — szóltam az ifjú humorista jelölthöz. — Csak ...

— Csak ...?

— Válasszon írói nevet magának.

— De kérem, az én becsületes nevem Ranczinger Leó. Miért nem jó ez a név?

— Nem magyar, öreges és döcögős. Képzelje egy vezércikk, vagy éppen egy humoreszk alatt.

— Nem rossz ez, szerkesztő úr, higgye meg, nem rossz. Apám ötven éve ezt használja. Nagyon kérem: tessék meghagyni.

— Mi a papa?

— Üveges.

— Nahát, egy üvegesnek jó, de egy újságírónak nem. Kiröhögik.

— Ez nem is baj egy humoreszknél.

— De baj. A humoreszkjén nevessenek, ne az aláíráson. A vezércikk alatt meg éppen nagy baj. Ranczinger Leó — nincs ritmusa ennek a névnek.

— Jó, legyek Zsigray ...

— Julianna?

— Nem! Nagyon kérem, szerkesztő úr, legalább a Leót tessék meghagyni.

Nem hagytam meg. Nem lett sem Zsigray, sem Leó, sem humorista. De még lehet. Most hallom, hogy visszaállította a régi státusquót, mert amint mondja, nem tud az új névvel írni.

Hiába, nehéz szakma ez ...

— des

Esti program Bécsben

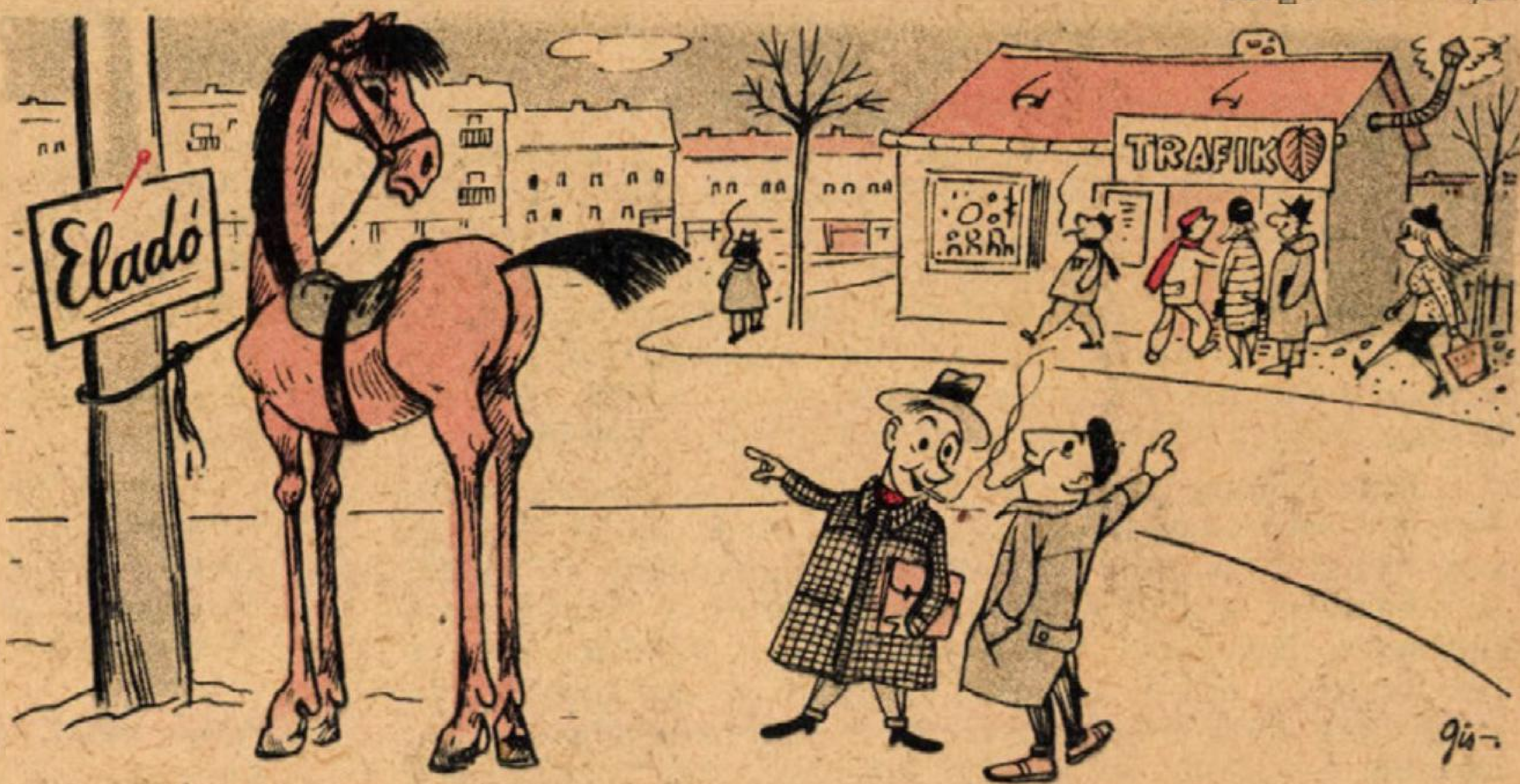
Toncz Tibor rajza

— Halló, mit mondsz, Willy? Hogy nézzünk meg egy vetkőző számot? Azt már unom! Menjünk inkább egy kiskocsmába!

Van cigaretta bőven

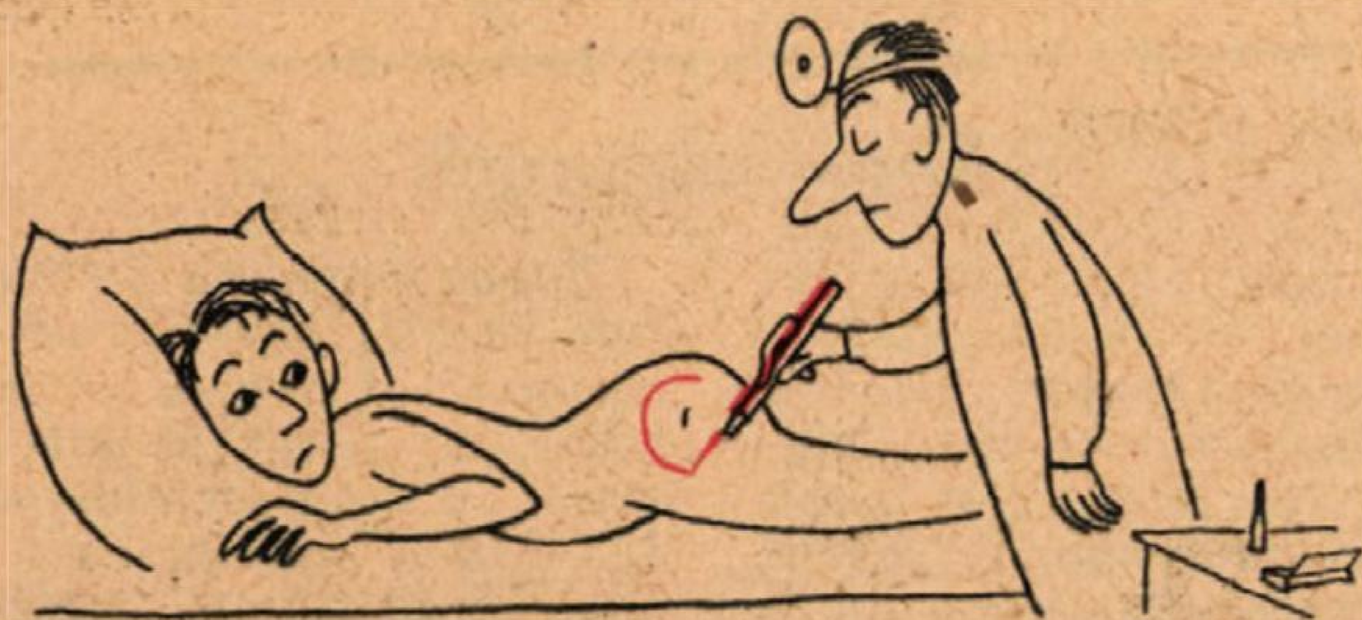
Szegő Gizi rajza

— Kié volt ez a magas ló?
— A trafikosé.

Kezdő orvos

Kaján Tibor rajza

—K—

Abból az alkalomból, hogy Speidel náci-tábornokot a NATO szárazföldi erőinek európai parancsnokává nevezték ki, a párizsi ifjúság és a volt hadifoglyok sem feledkeztek meg a generálisról. Az egyik párizsi utcasarkon a következő emléktábla áll:

ITT HALT MEG A HAZÁÉRT PIERRE MAROGER HADNAGY HÚSZ ESZTENDŐS KORÁBAN.

Az emlékmű fölé a fiatalok a következő táblát függesztették:

ITT GYILKOLT SPEIDEL

Le a bürokráciával!

Mi van a Vígszínház-étteremmel?

A Szent István körúti Vígszínház éttermet két év óta szeretnénk újra megnyitni. Ezen a nagyforgalmú helyen nincs vendéglő és a környék lakossága nagyon örülne, ha lenne.

A Vígszínház vendéglő 1951 szeptemberében szűnt meg. Minisztériumi étkezővé akarták átalakítani. A helyiséget kicsinek találták és kiköltöztették a házban levő Házfelügyelők Szakszervezetét is. Megindult a nagy átalakítási munka és mind a vendéglőben, mind a szakszervezet helyiségében felfeszítették a padlót, falakat törtek át, az udvaron pedig tíz méter mély gödröt ástak a felállítandó gépház részére.

Amikor már mindent lebontottak, ellenőrző szakértők megállapították, hogy a helyiség a kitűzött célnak nem felel meg.

Körülbelül egy évvel a munkálatok megkezdése után közölték az V. kerületi Vendéglátóipari Vállalattal, hogy visszavehetik a helyiséget. Mivel azonban csak csupasz falak maradtak, megállapították, hogy a tatarozás és az újbóli berendezés tíz millióba kerülne, — ha a volt szakszervezeti helyiséget is vendéglőnek használnák fel.

A régi helyiség visszaállítása két és fél milliós költséget jelentene. Tekintve, hogy a vendéglőre nagy szükség lenne, a vállalat két évvel ezelőtt ennek az összegnek engedélyezését kérte. A szakértők megállapították, hogy ez a költség a várható nagy forgalom reményében egy és negyed év alatt biztosan megtérülne. Ez azt jelenti, hogyha a kérés időpontjában engedélyezték volna a tatarozást, azóta nemcsak visszatérült volna a teljes összeg, hanem már haszon is mutatkozott volna.

Döntés még nincs. Az V. kerületi V. V.-nek egyelőre 800 000 forintot ajánlottak fel, de ez az összeg kevés. Lehetséges, hogy részletenként „csöpögtetve" végül is megadnák a szükséges két és fél milliót, mint az korábban a Belvárosi Kávéház esetében történt. Ott is részletekben adták a pénzt, a végén engedélyezték az eredetileg kért másfél milliót. A sok huzavona miatt azonban csak két és fél évi késéssel nyílt meg újra a kávéház.

Vigyázni kell, hogy ne ismétlődjék meg most is ez az eset a Vígszínház étterem ügyében. A vendéglő minél előbbi megnyitása népgazdasági érdek is és végre teljesülne a környék lakóinak kívánsága is.

(sti)

hogy a VII. kerületi Tanács épületének kapuján ezt olvastuk: „Március 1-ig lakásügyben feleket nem fogadunk." A Tanács azzal indokolta a tábla szövegét, hogy sok ezer elintézetlen lakáskérelem van az osztályon és ezeknek elintézése a lakáshivatal dolgozóinak minden idejét igénybe veszi. Kétezer akta iktatására még így sem jutott idő.

Tudjuk, hogy az összes lakáshivatalok és így a VII. kerületi is, el vannak árasztva munkával, mégis úgy véljük, hogy nem a leghelyesebb módja az elintézésnek, ha bezárják a kapukat a felek előtt. Életveszélyes, romos házak lakóit ugyan fogadják, de nagyon sok azoknak a lakásigénylőknek a száma is, akik jogos, vagy jogosnak vélt kérelmükkel keresik fel a VII. kerületet, — bár nincsenek életveszélyben. Ezeket nem engedik be a hivatalba.

A nagy torlódást szerintünk csak úgy lehetne csökkenteni, ha más osztályról több kisegítőt adnának kölcsön a lakáshivatalnak, hogy mód legyen a felgyülemlett akták iktatására és a felek fogadására is.

Felvonulás

**Rokonszenves szép szó az, hogy
„Felvonul".
A képzelet az emberben
Lángragyul.
Lengő zászlók selyme lebben,
Virág van a lánykezekben,
Asszonykézben kendő lobog,
Éljenez vagy ezer torok,
A magasban galamb-felhők
Libegnek...
Felvonulás... Öröme a
Szíveknek.**

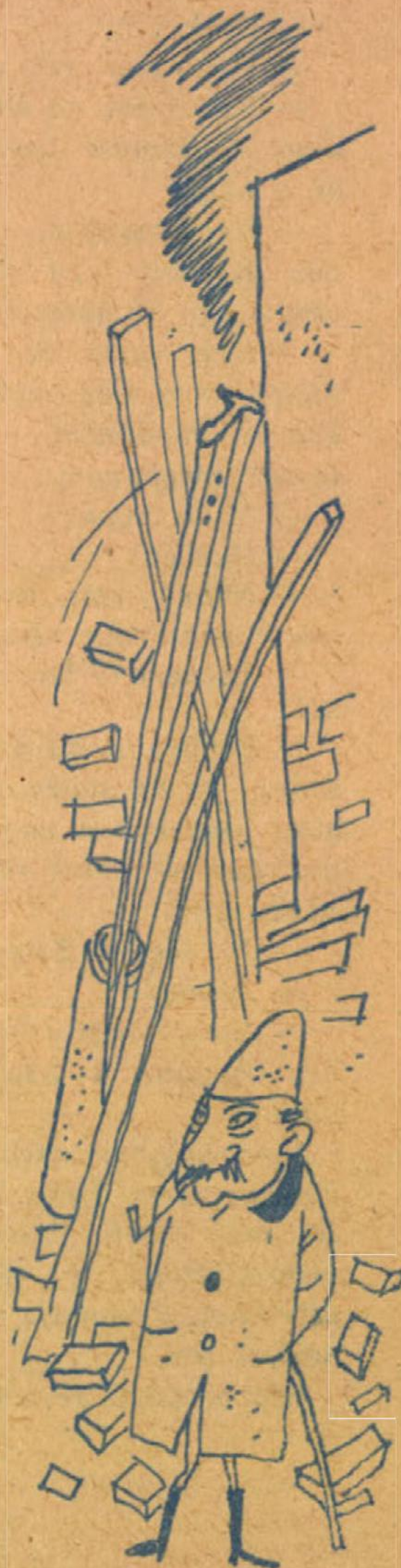
**...Van ám más felvonulás is,
De van ám!
Ettől fáj az ember feje
Igazán.**

**Házunk előtt a napokban
Megjelent:
Egy gépkocsi oltatlan mész
Meg cement;
Hetek múlva sok tégla jött
Szekéren.
Nem rakták ki. (Ömleszteni
Se szégyen.)
Hetek múlva hoztak deszkát,
Vasakat.
Olyan lett a térség, mint egy
Lerakat.
Utoljára érkezett egy
Bácsika,
Mondta, hogy itt őrséget kell
Állnia.**

**Megkérdeztük: mi lesz ebből?
Felelte:
— Épület! Csak nincs még készer
A terve.
Ez még csak a felvonulás,
De lehet,
Hogy nem is itt jelölik ki
A helyet.
Akkor majd a felvonulás
Elvonul...**

**A képzelet az emberben
Lángra gyúl:
Addigra a vasból válik ócskavas,
Korhad a fa, bár az ára jó magas,
Mész és cement sok vihartól ázik át,
Anyag helyett vihetik — a bácsikát.**

K. Tóth Lenke

Poros csemegék

A pesti utcán sok törökmézes és egyéb élelmiszert kínáló árus van. A Baross téren is ez a helyzet. Alig lehet járni a sok alma, tökmag és „keleti édességeket" kínáló árustól. Az asztalok, ládák eltorlaszolják a járdát. Különösen a keleti édességekkel vagyok hadilábon, nem tudok ezekkel az árusokkal megbarátkozni, pedig a kókuszcsemege, a rumos nugát, a zselé és egyéb édes kinézésű társaik ugyancsak kelletik magukat. De nekem nem kell. Sok embernek nem kell. Azért nem kell, mert nem akarjuk a betegséget például törökmézzel bevenni.

Üdvös lenne, ha a Fővárosi Tanács hasonló véleménnyel lenne és eltüntetné a poros járdákról ezeket a csemegeféleségeket, mint ahogy azt a Nagyvárad téren tették, ahol modern, üvegezett „gombákban" és egyéb, portól védett elárusítóhelyekben vásárolhatók az édességek és egyéb élelmiszerek.

Tavasz

Ijedős fiatalember, meg a mambó

Mindennek megvan a maga haszna...

Balázs János bácsit csongrádi tanyáján mindig érdemes meglátogatni. Nemcsak azért, mert Julis néni, a felesége, kitűnő háziasszony és sehol sem lehet olyan jó kolbászt, disznósajtot, meg töpörtyűs pogácsát enni, hanem azért is, mert János bácsi is „feltálalt" mindig valamit a vendégnek. Jóízű történeteket tud, amelyek nagy része vele esett meg. Olyan ember különben, akire azt mondják: „nem megy a szomszédba tanácsért". Furfangos esze van, de azért néha az ő eszén is túljárnak. Ideig-óráig. Mert végül ő mégis csak fölülkerekedik.

— No, a múltkor meg hogy jártam! — kezdi most is, alig hogy megisszuk a pogácsa után az első pohár bort. — Ez most volt az őszön, éppen október derekán. A faluból igyekszem kifele, s ahogy a dűlőútra érek, találkozom a Nagy Pista fiával, a traktorossal. Ő is a határba tart a vontatóval. Mondom neki: „Elvihetnél!" Int, hogy üljek föl. Megyünk, beszélgetni nem igen tudunk, mert durrog a vontató. Közben odaérünk a tartalékföldekhez. Látom, az egyik táblán még nem törték le a kukoricát. Gondolom: jó volna pár csövet hazavinni a baromfinak. Mert a másé mindig jobb. S ki látja meg?

Mosolyog a bajusza alatt az öreg. Tölt a poharakba és elmondja a történet folytatását. Megállította a vontatót, letört vagy húsz cső kukoricát, s tovább mentek. Amikor elváltak, azt mondja a traktoros:

— Nem is tudtam János bácsi, hogy magának ott is van földje.

— Nekem? — ütközik meg az öreg. — Hát persze hogy van, — kap aztán észbe. — Van nekem sokfelé, fiam. No, hát köszönöm a szívességed.

El is felejtette az esetet. Úgy november végén azonban, mivel jó idők jártak, elhatározta, hogy kihordja a trágyát. Jócskán felgyülemlett már, nem győzte a lovasszekérrel. Megegyezett a gépállomással, s megjelent másnap Nagy Pista fia, a traktoros. Az első két nap a közelebb eső földekre szállították, a harmadik nap azt mondja János bácsi a traktorosnak:

— Vigyél már öcsém a túlsó dűlőbe is, majd megmutatom, hová.

— Tudom én azt, János bátyám, — mondta a traktoros és az öreg megnyugodva útjára engedte.

— Hát, — meséli tovább, — alig múlik el két óra, már jön is vissza. Még csodálkozom is, milyen gyorsan fordult. Rendes gyerek, — gondolom. Nem lopja a drága időt. Megrakjuk újból a pótkocsit. Két óra múlva ismét visszaérkezik, üresen. Ekkor már gyanút fogok. Ő azonban váltig állítja, hogy nem tévedett.

— Nem emlékszik János bátyám? Hiszen együtt jártunk arra három hete. Ahonnan a kukoricát hozta! Hát oda vittem. Bizony ráfért már arra a földre.

—— Hijnye, a teremtésit! — kapok a fejemhez, de mit tehetek? Azt a drága trágyát a más földjére!

— No, a maga eszén most mégis túljártak! — mondom neki nevetve. — Meg is érdemli.

János bácsi mosolyog. Sokat sejtetőn. Van még ennek folytatása úgy látom. De nem mondja, vár. Töltöget a poharakba. Ki kell ugratni a nyulat a bokorból.

— Hát most jól megjárta! — bosszantom. — Sokat fizetett azért a pár cső kukoricáért.

— No, no! — mondja huncutkásan. — Nem biztos az.

— Mit csinálhat?

— Megvan annak a módja, öcsém. Nagyon is...

— Visszahordja a trágyát? Magán nevet az egész határ.

— Dehogy hordom, — kerekedik még mosolygósabbra az arca. — Mást csinálok. Van egy kis megtakarított pénzem. Most már lehet földet venni, hát megveszem, mert eladó. Éppen tegnap jártam a tanácsnál. Elővételi jogom van rá, a trágya miatt. Másnak nem is adhatják.

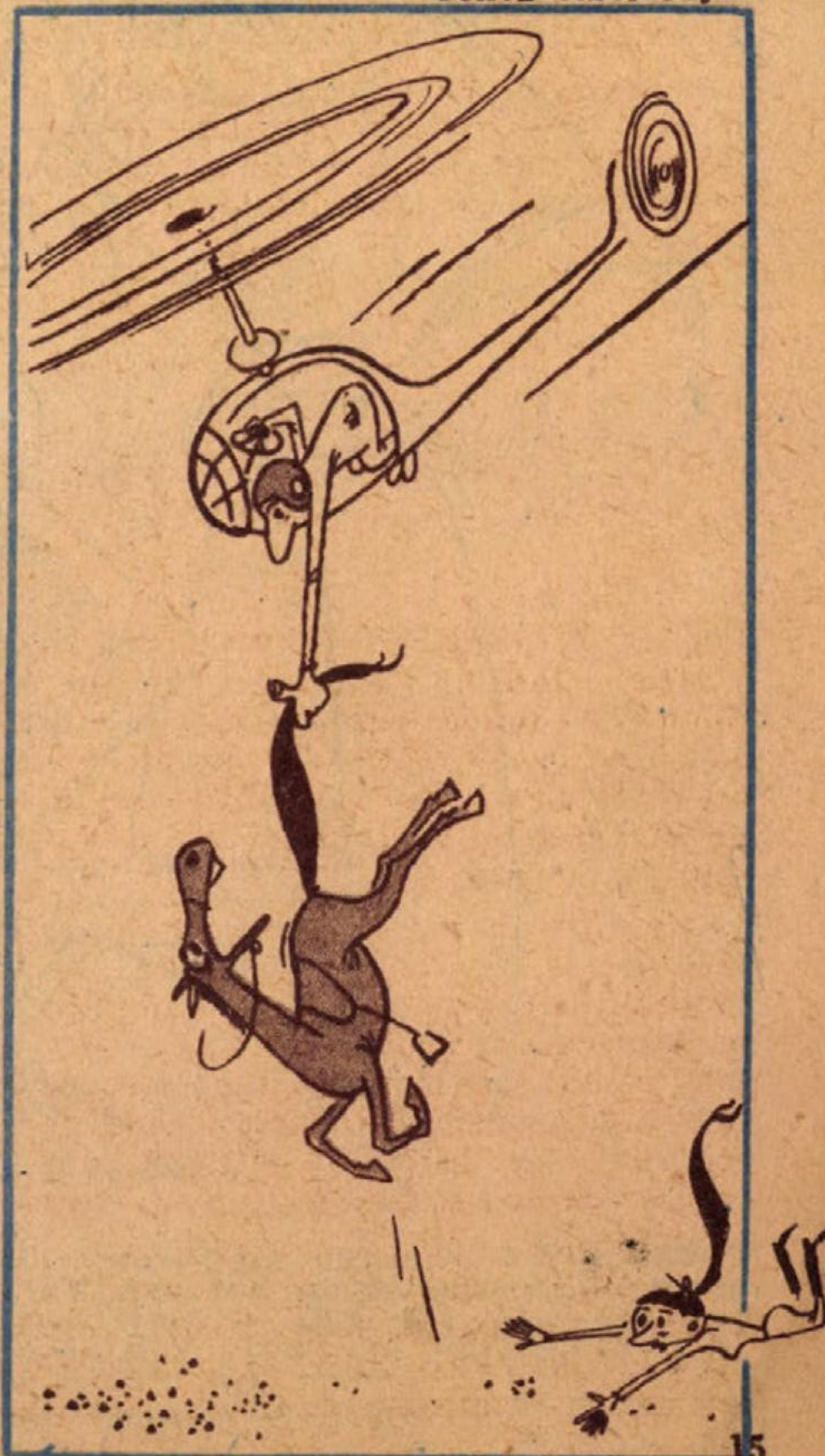
Koccintunk, mert erre csak inni lehet.

Illés Sándor

Miért hátrányos a lófark-frizura?

Toncz Tibor rajza

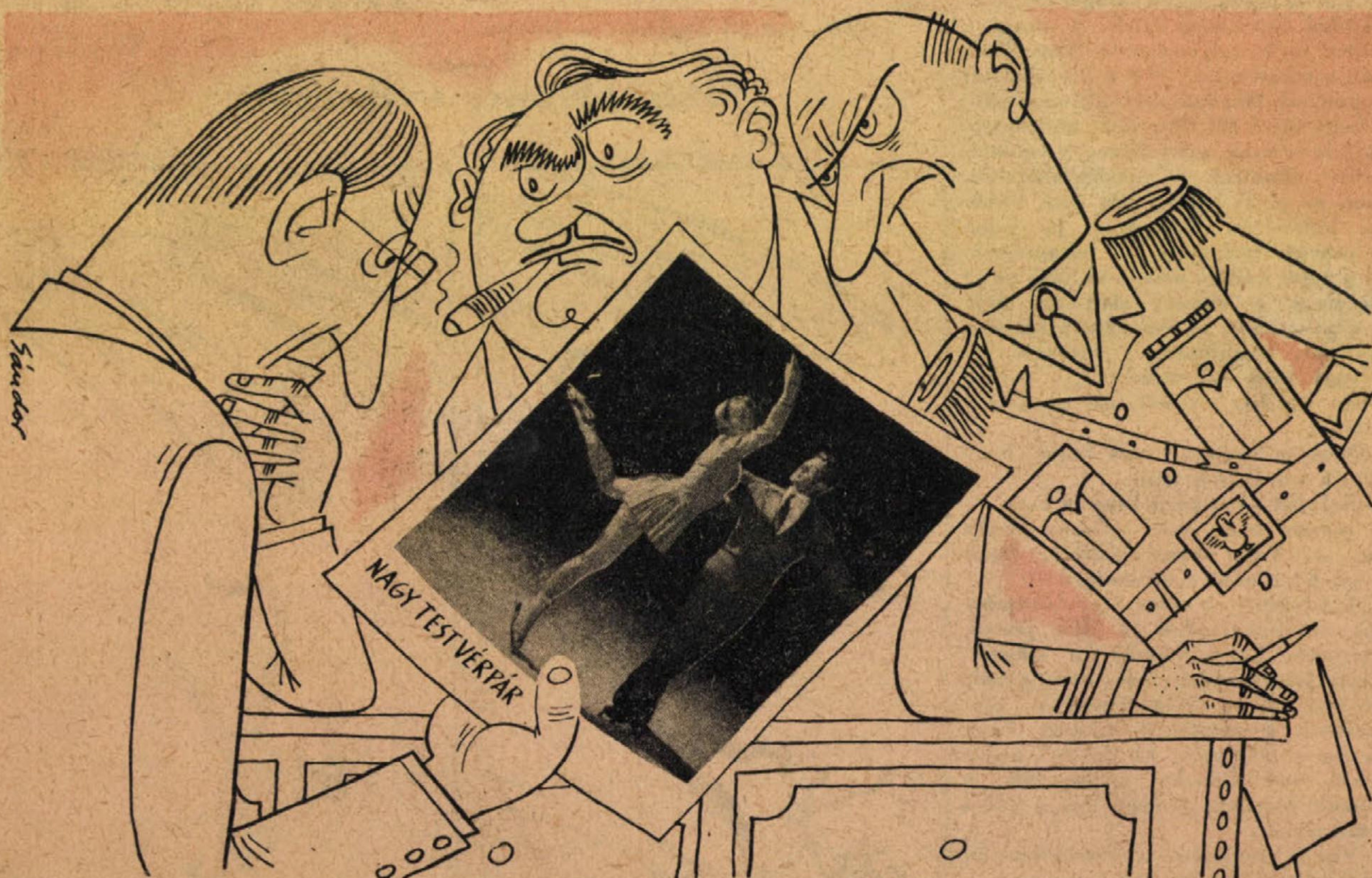

Szellemidézés

— Hívtatok! Megjelentem! Mit akartok?
— Te egyszer már kivezetted Izraelt Egyiptomból... Mondd, hogy csináltad?

Amerikai vízum

— Szó se lehet róla, hogy idejöjjenek! Ezek notórius hazatérők...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest. VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjesztik: Budapesten a Budapesti Postaigazgatóság Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál, Budapest, V., József nádor tér 1. Tel.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 12 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.

Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.
Példányszám: 300.000.